

ESTELEDIK KÓNYBAN

gyönyörű a Föld!
mosolyog a babakék
bizsereg a zöld

tavon az egek
közepe a kicsi zöld
az a te helyed

csak a levegő
nyoma csak a suhanás
rezeg a vizen

mintha nyoma se
de aki csak áthalad
húz rá egy vonást

vizen a tejet
ki az aki meri ezt
hol az az ecset

van az az öröm
az az eresz az az est
az a csali csönd

terel a harang
megugatnak a kutyák
visszaköszönök

vakolatarany
faluvégi falakon
lecsorog a nap

a perc gyönyörű
mozdulatlan aranya
oson a halál

lepereg a gyöngy
begurul a pad alá
sose jön elő

Falcsik Mari

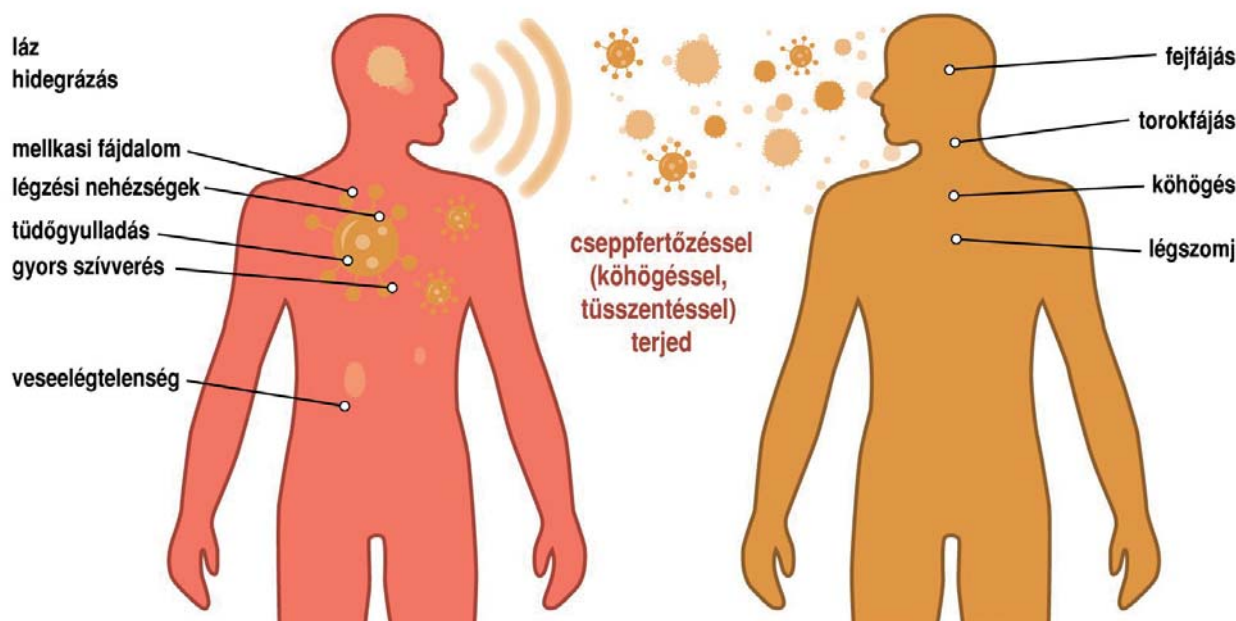
Kellemes húsvéti ünnepeket!

VIGYÁZZUNK MAGUNKRA, EGYMÁSRA!

nCoV-2019 – a tüdőgyulladást okozó új koronavírus

A koronavírus új törzse, amelyet a WHO 2019-nCoV-nak nevezett el, először a kínai Vuhanban jelent meg 2019 decemberében.

A nCoV-2019 vírus tünetei és terjedése:

Kedves Olvasóink!

Szerkesztőségünk a kialakult járványhelyzetben természetesen elgondolkodott azon, nem kellene-e lapunk kiadását is elhalasztani békésebb időkre. Végül azt a döntést hoztuk, hogy a veszélyhelyzet így is eléggé felkavarja az életünket, ezért nem szabad minden hagyományunkat sutba dobni. Főleg az olyanokat nem, melyek kis színt, örömet, az elmúlt és a reményeink szerint leendő békésebb világ üzenetét viszik a járvány miatt néha talán kicsit magányos otthonainkba. Úgyhogy most, ezen a vészterhes tavaszon is megjelenünk abban a reményben, hogy évek, évtizedek múltán úgy tekintünk vissza erre az időszakra: nagyon nehéz volt, de sokat tanulva léptünk tovább belőle. Ennek szellemében ajánljuk elolvasásra cikkeinket.

A szerkesztők

A COVID 19 VÍRUS ÉS VILÁGJÁRVÁNY

A COVID-19 (coronavirus disease 2019) nevű betegség az Egészségügyi Világszervezet (WHO) és a kínai szakértők kutatása szerint pandémiát (világjárványt) okozó új típusú fertőző tüdőgyulladás, amely 2020 elején a világ több országában is megjelent. A betegség átlagos lappangási ideje körülbelül 5 nap (2-12 nap között váltakozhat). A súlyos betegek esetében, állapotuk súlyosbodását vagy halálukat az a gyulladós roham okozza, amikor a gyulladás miatt az immunrendszer túlzottan aktiválódik. A tüdőgyulladás általában nagyon súlyos, esetenként halálos kimenetelű betegség, sokan kórházi kezelésre is szorulnak miatta. A fertőzöttek 6%-a kerül kritikus állapotba. A betegség kórokozója és forrása a humán koronavírus víruscsalád hetedik tagja, a SARS COV-2 koronavírus. A COVID-19 megbetegedés tünetei: láz, orrfolyás, fáradtság, száraz köhögés, légszomj. Tedrosz Adhanom Gebrejeszusz, a WHO (Egészségügyi Világszervezet) főigazgatója így üzent erről a világ minden polgárához: „Világszerte szembesülni kell azzal a ténnyel, hogy az új típusú koronavírus nemcsak az időseket, de a fiatalokat is megbetegítheti, vagy akár meg is ölheti.”

A KORONAVÍRUS MAGYARORSZÁGON

Az első két személy, akiről Magyarországon hivatalosan bejelentették, hogy koronavírusal fertőzött, két iráni származású, Magyarországon tanuló egyetemista. Március 7-én azonosították az ötödik fertőzöttet, egy 70 éves férfit, akit a feltételezések szerint külföldön élő fia fertőzhetett meg. Március 14-től már nem közöltek annyi részletet az újonnan megbetegedett személyekről, mint korábban, többnyire csak az új betegek számát ismertették. A hivatalos adatok március 25-én: 226 fertőzött, 21 gyógyult, 10 elhunyt, 6817 elvégzett teszt. 2020 januárjának végén hozták létre a Koronavírus-járvány Elleni Védekezésért Felelős Operatív Törzset. Az Operatív Törzs március 7-i ajánlására nem tartották meg a március 15-i központi állami ünnepségeket. Március 11-én a Kormány döntött az országos veszélyhelyzet bevezetéséről, és rendkívüli intézkedéseket hozott. (forrás: wikipédia).

KÖNYI TÖRTÉNÉSEK

Természetesen a járványügyi helyzet Kónyt is érintette. Az Operatív Törzs ajánlására falunk március 15-i ünnepsége elmaradt, helyette a képviselő-testület megkoszorúzta az 1848-49-es szabadságharcos emlékművet. Központi intézkedések hiányában, Aller Imre polgármester március 14-én összehívta a falu intézményvezetőit, és az ülés után a következő intézkedéseket hozta:

– Tündér-tavi Óvoda: március 16-tól határozatlan időre bezár, gyermekfelügyeletet kizárólag a dolgozó szülők gyermekei részére biztosítanak. Ezen kívül egyedi esetekben az intézményvezetőhöz fordulhatnak. Amennyiben a szülőknek időközben a munkahelyük lehetőséget biztosít szabadságra, vagy otthoni munkavégzésre, illetve ha járványügyi korlátozás alá esnek, kötelesek jelezni az intézmény felé. Igény esetén az otthon lévő óvodás és iskolás gyermekek részére is étkeztetést biztosítunk.

– **Kónyi Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ és „CSIRIBIRI” Családi Bölcsőde Hálózat:**

- A személyes ügyfélfogadás határozatlan ideig szünetel.
- Családi Bölcsődék: március 16-tól határozatlan időre bezárnak, gyermekfelügyeletet kizárólag a dolgozó szülők gyermekei részére biztosítanak. Ezen kívül egyedi esetekben az intézményvezetőhöz fordulhatnak. Amennyiben a szülőknek időközben a munkahelyük lehetőséget biztosít szabadságra, vagy otthoni munkavégzésre, illetve ha járványügyi korlátozás alá esnek, kötelesek jelezni az intézmény felé.
- Idősek nappali ellátása (ÖNO): március 16-tól határozatlan időre bezár. A nappali ellátásban részesülők alapellátásáról gondoskodnak, krízishelyzetben intézkednek.
- Házi segítségnyújtás: március 16-tól kizárólag az alapszükségletek ellátása történik meg.
- Szociális étkeztetés: az eddig megszokott rendben zajlik tovább.
- **IKSZT Faluház:** a következő korlátozások kerültek bevezetésre: sem a megszokott, sem az alkalmi rendezvények nem kerülnek megtartásra, a szolgáltatásokat ügyeleti rendben biztosítják. (Azóta a Faluházat, mint minden kulturális intézményt a kormány rendeletileg bezárt.)
- **Polgármesteri Hivatal:** a személyes ügyfélfogadást korlátozzák rendkívüli eset kivételével hétfőtől péntekig 8-9 óráig.
- **Termelői piac:** március 16-tól – az élelmiszer árusítás kivételével – határozatlan időre bezár.
- **Tornacsarnok:** március 16-tól határozatlan időre bezár.

A veszélyhelyzet nagy népszerűségnek örvendő tömegrendezvényeinket is alapvetően befolyásolja. Bár elkészítettük és a Képviselő-testület februárban elfogadta az idei rendezvénynaptárt, de hogy mit tudunk megvalósítani, nem tudjuk, nem is tudhatjuk. Amint rendeződnek a viszonyok, újra tervezzük a programokat és nyilvánosságra hozzuk.

Intézkedéseink annak ellenére sem voltak hiábavalók, hogy március 18-19-én megjelentek hivatalos ajánlások és rendeletek ezekben az ügyekben. Ezek inkább reagálásunk helyességét igazolták, hisz ezeket az intézkedéseket lényegében nem kellett módosítanunk e rendelkezések hatására sem.

A VÍRUSHELYZET HATÁSA A HÁZIORVOSI RENDELŐBEN

A háziorvosi rendelőben is új helyzetet teremtett a veszélyhelyzet. A receptfelíratás csak e-mailben vagy telefonon történhet, és a rendelő csak e-receptet ad ki, azokért nem kell bemenni. A járványveszély miatt a váróban csak egy beteg tartózkodhat, a többieknek kinn kell várakozni, és a rendelésre időpontot kell kérni.

AMIRE NAGYON KELL FIGYELNI

Néhány dolog, amire nagyon figyeljünk ezekben az időkben: 70 éven felüliekre és a krónikus betegekre különösen veszélyes ez a vírus, ezért őket az Operatív Törzs és az önkormányzat is otthonmaradásra, önkéntes karanténra szólította fel. A kormányrendelet értelmében nekik az önkormányzat segítséget is nyújt mindennapi ügyekben. Minden hetven év feletti kérheti az alapellátást (bevásárlás, gyógyszerértári vények beváltása, postai szolgáltatások elintéztése) abban az esetben, ha nincs olyan közeli hozzátartozója helyben, aki ezt meg tudja oldani neki, egyébként pedig az érintett vállalja, hogy otthon marad. Ugyanez vonatkozik a házi karanténban lévőkre is, kortól függetlenül. Kérjük ezirányú jelzéseiket a 96/280-140-es telefonszámon, vagy e-mailben az info@kony.hu -ra megtenni. Az idősekkel kapcsolatos óvintézkedések betartása a társadalomnak is fontos feladata, lehetőleg mindenki korlátozza a velük való kapcsolattartást, mert a fiatalabbak nagyobb eséllyel tünetek nélkül is vírushordozók lehetnek.

ÁLTALÁNOS ÓVINTÉZKEDÉSEK

A mindenkire vonatkozó általános szabályok a vírus terjedésének lassítására a következők: sűrűn, alaposan mossunk kezét legalább húsz másodpercig; rendszeresen fertőtlenítsük környezetünket; különösen légzőszervi tünetek esetén, de lehetőleg egyébként is használjunk maszkot közösségi helyeken (Mivel ezt egyre nehezebb beszerezni, sok helyi önkéntesen kezdett maszkok varrásába – nekik ezt ezúton is köszönjük. Ezekből a felajánlásokból a Szociális Központ a veszélyeztetett munkakörülmények között dolgozóknak, valamint a folyamatosan megújuló készlet erejéig a lakosság részére igény esetén biztosít.); mindig zsebkezdőbe köhögjünk, tüsszentsünk és azt utána azonnal dobjuk el; szemhez és szájhoz csak kézmosás után nyúlunk; kerüljük a nagy tömegeket és tartsunk legalább két méter távolságot embertársainktól; ha bármely jellegzetes tünetet észleljük magunkon, azonnal értesítsük telefonon háziorvosunkat; ha tehetjük, maradjunk otthon.

KÖSZÖNJÜK MINDENKINEK!

Itt is szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki bármilyen módon elősegíti a járvány elleni védekezést: orvosunknak, az ápolóknak, a gyógyszerész dolgozóknak, a szociális munkásoknak, az önkormányzat alkalmazottainak, a boltosoknak, a postásoknak, egyszóval mindenkinek, akik itt helyben a frontvonalban állnak. És azoknak is, akik szinte láthatatlanul segítenek: akik maszkokat varrnak, akik anyagot, varrógépet ajánlottak fel e munkához, akik ránéznek egy időse, ha az egyedül van, vagy annak a boltosnak – erre is van példa –, aki egy telefonhívás után már viszi is a kért cikkeket az időseknek. Sőt még azoknak is meg szeretnénk köszönni, akik egyszerűen csak otthon maradnak, és ezzel akadályozzák a vírus terjedését. Ha összefogunk, és mindenki megteszi azt, amit meg tud, akkor – ebben biztosak vagyunk – erősebben fogunk kijönni ebből válságból.

Önkormányzatunk és a Szociális Központ vezetői valamint dolgozói eddig is és ezután is kapacitásai átszervezésével a lehetőségekhez mérten próbálnak mindent megtenni településünk lakói egészségének védelmében, hogy lehetőleg minél könnyebben vészeljük át ezt a rendkívül nehéz időszakot.

SZINTET LÉPETT A VÉDEKEZÉS

Március 28-ától a védekezés hatékonyabbá tétele érdekében kijárási korlátozásokat vezettek be. Ezek szerint otthonunkat csak alapos indokkal hagyhatjuk el (ezen indokok felsorolása megtalálható a Kormány 71/2020 (III. 27.) Korm. rendeletében a kijárási korlátozásról – a rendelet pontos szövege elolvasható Kónyi honlapján és facebook oldalán is), és ezt a rendőrség is ellenőrzi. Fontos rendelkezés még, hogy a 65 évnél idősebbek csak 9 és 12 óra között mehetnek élelmiszerboltba, gyógyszerészárba, drogériába, de természetesen továbbra is él az a kérés, hogy ha tehetik, inkább ne menjenek sehova, bízzák az ilyen ügyeik elintéztését a fiatalabbakra, vagy az önkormányzatra.

* * *

Még néhány megjegyzés a végére: cikkünk március 31-én, kedden került nyomdába, így a benne leírt állapotok, rendelkezések az akkori helyzetet tükrözik. Mivel a vírushelyzet miatt rendkívül gyorsan változnak a dolgok, így ha a cikk bizonyos részei a megjelenéskor már érvényüket veszítik, az ellen sajnos nem tudunk mit tenni. Éppen e villámgyors változások miatt szeretnénk arra kérni minden kónyit, hogy a hiteles híroldalakon, televíziókban, rádiókban kövesse a fejleményeket, az önkormányzat felületein (facebook, honlap, hirdető) pedig közleményeinket!

„Kedves óvó néni”

– beszélgetés Veér Katalinnal óvodánk nyugdíjas óvó nénijével

Korábbi lapszámainkban hosszú sorozatot indítottunk, melyben községünk azon lakóit, egyesületeit szándékozzuk bemutatni, akik kiemelkedő közösségi tevékenységükkel hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték, hogy Kóny Községért Díjjal ismerjük el tevékenységüket. 2016-ban Veér Katalin, Kati óvó néni kapta meg a kitüntetést, így vele ültünk le beszélgetni.

– Elsőként gyermekkoráról meséljen kicsit!

– Kónyban születtem 1942. március 18-án, így most már 78 éves vagyok. Mindig is Kónyban laktam, apuka (Veér Ede tanító) ide jött tanítani a Kónyi Iskolába, anyuka pedig nyilván költözött vele. Én már ide, a Győri utcai házba születtem, de míg az épült, a szüleim a Petőfi utcában laktak albrétben, Gyurka (Veér György, énektanár, karvezető) még oda született. Hatan voltunk testvérek, de igazából nyolcan születtünk. Egyik bátyám 1945-ben véletlenül belerúgott egy kézi gránátba egy szemetes helyen ott, ahol Máté Dezsőék laktak. Mire Csornára vitték, elvérzett és sajnos meg is halt. Engem a lábam miatt elég sokat műtöttek, de azért sikerült meggyógyítani, így aztán én is mindenfélét csináltam, mint a többi gyerek. Soha nem is éreztem, hogy más lennék, mint a többiek. Mikor még kicsi voltam, és éppen gipszben volt a lábam, a gyerekek meglátogattak, hogy iskolások, vagy óvodások voltak-e, azt már nem tudom. De arra emlékszem, azt kérdezték: Kati, vízben van a lábád? A gipszről azt sem tudták, mi az.

– Hogyan, miért lett óvónő?

– Mi is sokan voltunk testvérek, és arrafelé, ahol laktunk is sok gyerek volt. Ráadásul én voltam a legidősebb a környékben, így a gyerekek mindig körém gyűltek, én irányítottam őket, rám bízta mindet a szülők. Így mikor sorra került, mi is legyenek, szinte természetes volt, hogy az óvónői hivatást választom. Igaz, felmerült a tanítói is, de inkább óvónő lettem. A kónyi iskola után a soproni óvónőképzőbe mentem, az ottani hároméves képzésre jelentkeztem, egyszerre fel is vettek. 17 éves koromban végeztem, és rögtön ide kerültem Kónyba. Sőt már 16 évesen itt végeztem az egy hónapos kötelező gyakorlatot, és végig itt is maradtam. Egyszer helyettesítettem szabadságon lévő óvónőt Bágogyszováton és egyszer Enesén, de ezek csak egy-két hétig tartottak. Enesére biciklivel jártam át, Bágogyszováton meg egy néninél laktam. Az óvónőképző után, már

munka mellett le is érettségiztem. A Révaiban kellett különbözeti vizsgát tennem, ha jól emlékszem, fizikából, történelemből és matematikából. Éppen nemrégiben kerültek a kezembe az itt készült fényképek, 1962-ben érettségiztem többek között katonatisztekkel együtt. A felsőfokú végzettség is a terveim között szerepelt, de aztán arra már nem került sor. Egész

életem során Széchenyi István szavai alapján próbáltam végezni munkámat: „Azokért élünk, akiket szeretünk, azokért, akik igaznak tartanak, a jövőnek élünk, a szépért, s jóért, amit tehetünk!”

– Mennyiben volt más akkoriban az óvoda mint manapság?

– Mikor idekerültem, még a régi óvodában is csak két csoport volt, de akkortájt tervezték, hogy az épület bővítésével létre hoznak egy harmadikat is. Nagyon sok gyerekünk volt,

annyira, hogy mindenkit nem is tudtunk felvenni. Volt, akinek ez már csak nagycsoportos korára sikerült. A délutáni pihenőknél, mivel akkor még ágyakkal se nagyon rendelkezünk, és sokan is voltunk, megtörtént, hogy a gyerekek csak lehajtották a fejüket az asztalra, és úgy pihentek. Nyáron az iskolában is óvodát nyitottak, ott két kisegítő dolgozott, Vajda Margit (Domnanics Vincéné) és Magyar Rózi (Czinder Istvánné). Mi, óvónők pedig mentünk segíteni, hogy mit hogyan csináljanak. A szülők oda szalmazsákokat készítettek és azokra fektették a gyerekeket, így ők el tudtak menni mezőgazdasági munkákat végezni a térszbe. Mikor aztán a három csoport megindult, akkor már könnyebb lett, mert elosztottuk a gyerekeket. Ezt nagyjából korosztályonként tettük meg, leginkább a kicsiket vettük külön, a nagyobbak jobban össze voltak keveredve. Sokan mondták, hogy jobb, ha együtt vannak, de én jobban szerettem, mikor minden csoport külön volt. De nyáron akkor is együtt volt talán száz gyerek is, és hárman vigyáztunk rájuk, Magda óvó néni, és Jutka, aki érettségi mellett kisegítőként kezdte, majd később elvégezte az iskolát, - meg Én. Később aztán lett minden csoportba óvónő, egypár év után pedig már volt délelőtti és délutáni óvónő is. Ekkor felváltva dolgoztunk, de ez már hosszú idővel később történt.

– Később átkerült az új óvodába, itt milyen volt a munka?

– Az új óvoda 1978-ban épült meg, és én átkerültem oda azokkal, akik akkor nagycsoportosok voltak. Később aztán fel lett töltve az épület, több helyi óvónő dolgozott ott, de jöttek vidékről képesítés nélküliek is kisegíteni. Annyi kollégám volt a negyven év alatt, hogy mindnek a nevére már nem is emlékszem. De például ott van Magda óvó néni, az akkori óvodavezető, aki az érkezésem után egypár évvel el is ment Győrbe. Ő szerencsére még ma is él, most 91 éves, és még manapság is tartom vele a kapcsolatot. Már biciklivel és busszal is elég körülményes eljutnom hozzá, így telefonon beszélünk rendszeresen. Szívesen emlékszem még Zsóka óvó nénire és Nicsné Gizi óvó nénire, velük is szerettem együtt dolgozni.

– Az óvodai munka mellett milyen egyéb társadalmi tevékenységekben vett részt?

– Leginkább a szakszervezeti munka terén tevékenykedtem. Sok továbbképzésen is részt vettem, olyanokon is, amiket nem lett volna kötelező elvégezni. 1960-ban megalakult az Erkel Ferenc Énekkar, azóta tagja is vagyok, még ma is nagy szeretettel énekelek velük. Olyan különleges dolog nem volt a megalakulás, jelentkeztünk, aztán mentünk az énekkarba. Az elején voltunk vagy 50-en is, ebből nagyon sok volt a pedagógus, tanítónők, óvónők. De köztünk voltak a diákok, Gyurka tanítványai is. Azt mondhatom, majdnem minden könyi

fiatal volt akkoriban énekkaros. Közülük sokan elmentek továbbtanulni, egyetemre, vagy elköltöztek úgyhogy sokszor fogatkoztunk, de mindig jöttek újak is. Most már nem olyan nagy a létszám, az alapítók közül pedig már csak én vagyok benn, mióta Lukács László is itt hagyott bennünket. De a régi tagok is nagyon szívesen emlékeznek vissza az énekkaros korukra, és nagyon örülnek ha egy-egy jubileumi rendezvényre meghívjuk őket.

– A nyugdíjas éveit mivel tölti?
– Mikor nyugdíjba mentem, anyuka akkor betegedett meg, őt ápoltam. De akkor is be-belátogattam az óvodába a gyerekekhez. Mikor aztán anyuka meghalt, olyan jó volt, hogy Margit, (Horváth Józsefné,) az akkori óvodavezető visszahívtott. Szegény Szilvi (Milus Józsefné) akkor betegedett meg, őt helyettesítettem két-három évig (A sors fintora, hogy Milus Józsefnével ugyanabban az évben kapott Kóny Községért Díjat, aki sajnos ezt az elismerést már csak posztumusz kaphatta meg. A szerk.), majd beköltöztem Győrbe. A facebookon már azok is ismerőseim, akik akkor voltak kis 3-4 évesek, most meg már elmúltak 20 is. Olyan aranyosak, hogy egyet sem nekem kellett ismerősnek jelölni, hanem ők engem. Mikor névnap vagy születésnap van, mindig megköszöntenek, nagyon édesen visszaemlékeznek rám, hogy „Kedves óvó néni” meg a „legkedvesebb”. Ez nagyon jól esik nekem. Ahogy az is, amikor 2016-ban Kóny Községért Díjjal ismerték el munkámat. De tartom a kapcsolatot másokkal is, nemcsak az énekkarral, de a faluval is, így még mindig tudom mi történik Kónyban.
Cs. G.

Induljunk együtt a Hit útján!

Mária Magdolna a sírhoz érve azt látja, hogy a követ valaki elmozdította a barlang bejáratából (Jn 20, 1-9). Nem érti még az eseményeket, nem sejtí, mi húzódik a történések hátterében. A szokatlan esemény hírére sietve viszi az apostoloknak, akik minél hamarabb szeretnék kideríteni az igazságot, ezért Péter és János azonnal a sírhelyhez futnak. Eközben kivilágosodik.

Az éjszaka elmúlik, a hajnal fénye egyre erősebb lesz. Nincs ez kifejezetten említve az elbeszélésben, de az idő közben múlik, tehát biztosan világos lehetett már, amikor odaértek. Látják az elhengerített követ, látják az üres sírt, látják az otthagyt halotti lepleket, és ezen jelek látványa hitet ébreszt bennük. Most már megértik, hogy a kereszten meghaló Jézusnak fel kellett támadnia a halálból. Ők ezen az úton járnak, a hitre vezet

úton. Nekünk is el kell indulnunk a húsvéti úton, a hitetlenségből a Krisztus feltámadásába vetett hitig vezető úton.

Az első húsvéti beszámoló az evangéliumokban még nem tesznek említést a Feltámadottal való találkozásokról. Még nincs szó arról, hogy bárki is megláthatta volna az asszonyok, az apostolok vagy a tanítványok közül a feltámadt Urat. Most még csak jeleket látnak, de már ekkor eljutnak a hitre.

Az evangélium szerint, amikor az üres sírhoz érkező és oda belépő János látta „az otthagyt lepleket és a kendőt, amely Jézus fejét takarta,” akkor hit ébredt benne. Ezt olvassuk: „Látta mindent és hitt”.

A hit, a feltámadásban való hit tehát már megszületik azelőtt, hogy a Feltámadott megjelenne nekik. A feltámadt Krisztus megjelenései, a vele való találkozások később megerősítik ezt a hitet. Induljunk

mindannyian a hit útján az örök Húsvét felé Kurczina Terézia Örvendezzünk c. versével:

Húsvét napján örvendezzünk hálás szívvel mind vígan;
Feltámadott Jézus Krisztus,
teste immár nincs sírban!

Alleluját zengedezzünk,
hiszen többé már nem holt;
Legyőzött Ő általa
minden gonosz, ami volt.

A szívedet Neki adva
fogadd be, míg nem késő;

Sátán gonosz hatalmától
mindörökre megvéd Ő!

Életednek rögzös útját
kézen fogva Vele járd;
S bevezet az Országába,
mit előttünk, ím, kitárt!

Ezen gondolatokkal kívánok
kedves mindnyájuknak, szerette-
iknek, családtagjaiknak Istentől
megáldott, kegyelmekben gazdag
Húsvéti ünnepeket! Krisztus
feltámadt! Valóban feltámadt!

Brezina Balázs, plébános

Hansági ősök nyoma

Falcsik Mari országosan ismert és elismert lírájában fontos szerepe van a községünkben szerzett gyermekkori élményeknek, olykor felbukkan maga a falu is. Emiatt különös kíváncsisággal kérdeztük pályájáról a budapesti költőt.

– Bár egyre többen tudják itt Kónyban, mi a kötődésed községünkhöz, azok kedvéért, akik esetleg mégsem, idézzük ezt fel!

Falcsik Mari portréja, 2019

(fotó: Máté Péter, Jelenkor Kiadó)

– Kónyból származott Édesanyám, lánykori nevén Takács Gizella, aki 1925-ben született, és alig több mint egy éve, 2019-ben halt meg. Gyerekkorunkban az egész családja itt élt: a nagyszüleink, és családostul két öccse meg a húga, Keresztanyánk. Tízen voltunk unokatestvérek, öt lány, öt fiú, testvéries

szertetben. Nagyon jó nagycsalád volt ez: mi, „pestiek” nyaranta jó sok hetet töltöttünk itt a nagyszüleinknél, majd hosszú éveken át a Keresztanyáméknál, és gyakran láttuk a többi családot is. Anyám korán, 16 évesen indult el Kónyból, apámmal már Budapesten alapítottak családot.

– Hol, hogyan telt a gyermekkorod, milyen iskolákat végeztél?

– Budapesti születésű vagyok, Budán nőttem föl, tehát a természethez, a zöldhöz, a hegyekhez épp olyan közel, mint a világváros adta összes szellemi, kulturális lehetőséghez. Az érettségiig budai iskolákban tanultam, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészkarán diplomáztam.

– Hogyan kezdődött irodalmi pályafutásod?

– Úgy öt éves koromban, mikor a nővéremtől ellesve a betűvetés tudományát, megírtam első művemem, aminek árulkodó címe, „Szökés az óvodából”, mindjárt magára vonta anyám figyelmét. Így már első művem nyilvánosságra hozásából megtapasztalhattam, hogy az írói színtesség bajjal jár.

– Költőként mit tekintesz pályád főbb állomásainak?

Nyilván az első kötetem megjelenését a Magvető Könyvkiadónál, de onnantól nemigen látok kiugró állomásokat, „csak” a munkát: írás, folyamatos publikálás jeles folyóiratokban és lapokban (Vigilia, Élet és Irodalom, Eső, Népszava Nyitott Mondat, Vörös Postakocsi stb.), kötetek a kortárs irodalom neves kiadóinál (Magvető, Jelenkor, Scolar). A verseimből születtek műfordítások (olasz, holland és angol nyelven – angolul magam is „újraírom” őket, már egy kötetnyi van lassan), és megzenésítések (Gallai Péter, Cabaret Medrano stb.). Vannak előadástjeim és mások által készített egészestés produkciók is (Ráckevei Anna estje, az Opál Színház előadása, a

Halszójoptika multimédiás műsora stb.). Talán az kiemelhető, hogy 2018-ban a Salvatore Quasimodo költői emlékdíj fődíjasa lettem.

– „Polgári” hivatásod is a könyves szakma: könyvszerkesztőként melyek a főbb munkáid?

Vagy 200 könyvben áll szerkesztőként a nevem, köztük többnek a könyv ötletétől a megjelenéséig voltam alkotószervezője és felelőse. Ebből a listából nehéz volna bármit is kiemelni. De az fontos különbség, hogy én nem szépirodalmi szerkesztő vagyok, hanem tényirodalmi: nem szeretem a mások szépírói műveit szerkeszteni, az megzavarná a magam alkotói

Mari legutóbbi verskötete (fotó: Nagy M. Hedvig)

folyamatait, de szívesen dolgozom nívós ismeretterjesztő könyveken (ezért voltam a HVG Könyvek főszerkesztője is), történelemtől a pszichológiáig, elemző műtől a lexikonig, változatos témákban és műfajokban, így megőrzöm a kapcsolatot a tények világával, a kor racionális gondolkodásmódjával is.

– Műfordítási tevékenységed is jelentőssé vált: milyen fontosabb műveket ültetted át magyarra?

– Például a 2017-es Nobel-díjazott Kazuo Ishiguro utolsó regényét, Az eltemetett óriást, illetve Walter Isaacson 2018-as, terjedelmében is hatalmas, 700 oldalas Leonardo da Vinci-monográfiáját, aminek én végeztem több tucatnyi szakterületet érintő lektorálását is. Idén jelenik meg fordításomban Joseph O'Connor ír regényíró több díjat elnyert remekműve, az Árnyjáték, ami a Drakula írója, Bram Stoker életéről szól, és az általa igazgatott londoni Lyceum Színház két sztárjáról, a hármuk izgalmas életéről. Most épp egy csodálatos kisregényt fordítok, a máris világhíres ifjú angol író, Max Porter második regényét, a címe Lanny. Ezt a faluközösségben játszódó, természetközeli, meseszerűen szép történetet jó szívvel ajánlom a könyvi olvasók figyelmébe. És a legnagyobb szívügyem: Emily Dickinson utolérhetetlenül tömör, káprázatosan szép verseiből készítek egy válogatott kötetre való fordítást, aminek a megjelenése jövőre várható.

– Olvasni lehet rövidebb önéletrajzi írásokat tőled a neten, ezek meg fognak jelenni kötetben?

– Ez egy hosszasan íródó sorozat, amit a Prae.hu internetes művészeti folyóirat önálló rovataként írunk negyedmagammal, mind az 50-es évek szülöttei, mint csoportunk neve is mondja, „A Hideghullám Gyermekei”, születésünk sorrendjében: Milorad Krstic festő és filmrendező (a Ruben Brandt, a gyűjtő című zseniális, egészestés animációs film rendezője), életem párja, a Kónyban már többek számára ismert Triceps (Lantos László) rendező és performer, én magam, valamint Kreutz László dobos és zeneszerző (aki, többek között, az A. E. Bizottság dobosa is volt). A négy önéletírásból kitevődő mű címe 220 VOLT, ami nemcsak a feszült izgalmasságra utal, hanem születési dátumunkból az utolsó két számjegyek összege (52+55+56+57). Mi, a rock-korszak fiataljai korosztályommal még nem beszéltük ki privát történelmünket, ezt próbáljuk pótolni mi négyen. Épp most, az 1972-es évvel zárulva kerül kötetbe az első 20 év anyaga, a Prae Kiadó gondozásában. Fejezeteink folyamatosan olvashatók a neten: <https://www.prae.hu/article/category/220volt/>

– Verseidben, írásaidban gyakran felbukkan Kóny, a kónyi nyarak emléke. Mit jelent neked községünk?

– Racionálisan, a legszebb gyermekkori emlékeimet, a feledhetetlen nyarakat, a „pesti gyerek” kivételes, elkényeztetett helyzetét vendégként falun. Mélyebb értelemben pedig ezeknek az élményeimnek köszönhetem a verseimben a természettől érintett érzékelést, vizuális világot, ami

az itteni képekkel és érzéletekkel van tele: zöldek, vizek, egek, forró por, arany nap, fekete vihar, test és lélek szabadsága, élet és halál közelsége e nagy ég alatt... Hálámat a gyönyörű ajándékért semmi nem fejezheti ki jobban, mint hogy itteni tapasztalataim mindenestül átszövik költészetemet.

– *Utoljára Az igazi idő címmel jelent meg 10 év lírai termését magába foglaló köteted, beszéljél róla?*

– Ez a verskötetnek ugyancsak terjedelmes könyvem 2019-ben jött ki a Jelenkornál. Ne értsük félre, nem gyűjteményes kötet, hanem csupa eddig még meg nem jelent vers van benne, csak hát ennyit kellett várnom rá, míg kötetbe rendezve végre kiadhattam. Elég sok recenzió és kritika jelent meg róla (Élet és Irodalom, Magyar Narancs, Műút, Kortárs stb.), ezek alaposan bemutatják. De ha egyben kell jellemezni, milyen kötet ez, akkor talán ezzel az idézettel: „most ül le most gondold / végig ezt az egészet az egész / érthetetlen értelmetlen vagy csak / a te-től-ig értelemmel be nem / fogható menetet a gyereket az / öreget a véres-sírós kezdetet / a tudván tudott véget és a lényegét / a közepét a sok tudástól romló / hittel kedvvel szerelemmel...” A kedves könyvi olvasók számára dedikált példány már hamarosan elérhető lesz a Kónyi Könyvtár állományában.

– *A budapesti undergroundban és a kortárs irodalmi életben jelentős szerepet játszik a Triceps vezetett Mersz Klub, aminek a programjait közösen szervezitek. Milyen élet zajlik ott?*

– Úgy mondanám, szeretettel. Ez nem afféle procc hely, hanem egy közvetlen hangulatú klub, ami, bár nagyon sajtóságos tér, ugyanolyan barátságos is. Teljes mértékben magánérőből, konkrétan saját pénztárcánkból rendeztük be és tartjuk fenn, ez biztosítja a függetlenségét. Nívós irodalmi, zenei programok, kiállítások, előadások zajlanak itt, mindig csak péntekenként. Kísérleti művészetet is, klasszikusabbat is bemutatunk, lényeg, hogy valami olyat adjunk, amit a sok pesti hely közül épp mi tudunk adni.

A VIII. kerület nehéz negyed, egyre több művész él itt és végez integrálót alkotó-, kulturális tevékenységet, mi is ezt tesszük. A klub eddigi 5 éve alatt, több mint 200 programunk révén, már elhíresültünk Budapesten, szükség van ránk, sokan, sokféle igénnyel keresik programjainkat. Vannak visszatérő látogatóink is, de mint nevelt fiam, Ábel – amúgy kitűnő büfésünk – megjegyezte: egy esten sem látta még zömében ugyanazt a közönséget.

– *Alapítványotokon keresztül eddig is színvonalas könyvekkel támogattatok a Kónyi Könyvtárat, amit ezúton is köszönünk. Mit lehet tudni erről az alapítványról, mi a tevékenységi köre?*

– Örömmel tettük, és épp most készítjük össze, még nagyobb örömmel, az újabb rakományt, amit ezúttal Édesanyám könyveiből adományozunk a kónyi olvasóknak. Alapítványunk a művészeti-kulturális tevékenységeinket fogja össze: saját szereplésünket a kortárs alkotói szférában, a klub működtetését, fiatal tehetségek gondozását-támogatását, a Mersz Könyvek sorozat 100 példányos illusztrált, kísérleti

Kezdődik a Mersz-est, fölvezeti Triceps

irodalmi köteteinek kiadását. Már túl vagyunk a tizedik köteten, és van toplistánk is, például Horváth Eve első verskötetete pillanatok alatt elfogyott, és ezzel a költő elkezdte a helyét megtalálni a kortárs magyar lírában, ahogy a kötet körükhöz szorosan kötődő grafikusa, Syporca Whandal művészeti pályája is egyre magasabbra ível. Ez az igazi eredmény, a legnagyobb öröm. Emellett fontos tevékenységünk a könyvadományozás is, hazai, illetve határon túli magyar falvaknak: van olyan kis vajdasági falu is, ahol adományunk alapozta meg a községi könyvtár létrejöttét.

– *Milyen terveid vannak, milyen műveket készülsz kiadni, várható-e Kónnyal foglalkozó kötet, versek?*

– Rengeteg dolog vár rám, főképp a 2023-ra összeállítandó új verskötetem (amiben nyilván ismét lesznek kónyi vonatkozású versek, de hogy ezeket mikor adom ki önálló kis kötetben, az többek között anyagiak kérdése). És ehhez még az említett Porter-fordítás meg a Dickinson-fordításkötet. Most pedig mindezekon fölül még belekezdtem művésztársaimmal egy nagy összművészeti munkába, amiben tematikus keretben megírandó verseimből kollázsok, színpadi előadás és art-videoklipek készülnek majd. Ez így épp elég is az elkövetkező 1-2 évre. De ha Kóny hív előadó-estre, arra mindenképp ismét fogok – fogunk – időt szakítani.

A borítón található, eddig máshol meg nem jelent vers Falcsik Mari ajándéka községünk lakóinak, olvasóinknak.

HÍR-MORZSÁK

Tisztelt olvasóink, az alábbiakban a folyamatban lévő pályázatainkról adunk rövid tájékoztatást.

MAGYAR FALU PROGRAM PÁLYÁZATAI:

- Orvosi eszköz (MFP-AEE/2019) pályázat keretében eszköz-beszerzés kizárólag egészségügyi alapellátáshoz kötődően a védőnői szolgálathoz, és a háziorvosi szolgálathoz eszközök beszerzésére 2.876.064,-Ft. támogatásból, a beszerzés folyamatban van.
- Eszközfejlesztés belterületi közterület karbantartására (MFP-KKE/2019) pályázat keretében 6.617.343,-Ft támogatásból munkagépek, kisebb gépek kerülnek beszerzésre.
- Óvoda udvar (MFP-OUF/2019) pályázat keretében óvoda-udvar, játszóudvar felújítása, korszerűsítésére 4.944.254,-Ft támogatásból kerítés építése, és gumilappal burkolt játszó felület kivitelezésére a munkálatok megkezdéséhez szükséges eljárások folyamatban vannak.
- Kistélepülések járda építésének, felújításának anyagát-mogatására (MFP-BJA/2019) pályázat keretében járda építéséhez szükséges építési anyagokra 4.908.042,-Ft támogatásból a Béke utca páratlan oldalán járda építésére kerül sor.

VIDÉKFEJLESZTÉSI PROGRAM:

- Külterületi helyi közutak fejlesztése, önkormányzati utak kezeléséhez, állapotjavításához, karbantartásához szükséges erő- és munkagépek beszerzése (VP6-7.2.1-7.4.1.2-16) pályázat keretében Rábcakapi község Önkormányzatával konzorciumban 11.521.440,- Ft támogatásból Kóny esetében traktor, gléder, ágaprító kerül beszerzésre.

Irodalmi arcképvázlatok

Rovatunkban kerek évfordulókra emlékezve, vagy aktualitásuk miatt nagy költőinket, íróinkat, politikusainkat idézzük meg. Most **Kölcsey Ferenc**re a Himnusz szerzőjére emlékezünk születése 230. évfordulójának évében, s villantunk fel néhány pillanatot gazdag életéből.

Kölcsey Ferenc (1790-1838) helyét irodalmunkban három irányba mutató, de egységes életműve biztosítja: a Himnusz költője, - Berzsenyi és Vörösmarty között - tehát az 1820-as években a nemzet reprezentatív lírikusa; ő vetette meg a magyar kritika és esztétika alapjait, s lett mindmáig egyik legnagyobb esztétikai gondolkodónk; mint haladó, a jobbágyszabadságért, az ország polgári átalakulásáért küzdő politikus és nemzetnevelő az az 1832/36.- évi országgyűlésen vitt szerepével, ekkori beszédeivel és az utána írt Parainesis-el alkotott maradandót.

Kölcsey 1790-ben született Sződemeteren ősi birtokosi családból. Apját, anyját kicsi korában elvesztette. Betegeskedése, fél szemének elvesztése erősítette meg benne a hazaszeretet vágyát. 1796-ban került a Debreceni Kollégiumba és jogi tanulmányait ugyanitt 1809-ben fejezte be. 1810-ben Pestre ment törvénygyakorlatra, de ügyvédi vizsgára nem jelentkezett; meg akarta őrizni függetlenségét a hivataltól. Könyveket kedvelő, magába vonuló ifjú lett belőle. Megtanult franciául, Voltaire írói elvei, Boyle és Holbach filozófiai nézetei ragadták meg. Pesti joggyakorlata idején ismerkedett meg Kazinczy Triászával (Horváth István, Szemere Pál, Vitkovics Mihály). Kazinczy hatására kezdett foglalkozni a német klasszikus irodalommal (Goethe) és a görög költészettel (hozzá is kezd az Ilias fordításához).

Pest után Sződemeterre tér vissza, majd Álmosdra, ahol átveszi öröklött birtokát, és gazdálkodni kezd, kétségbeesetten parlagi környezetben, ahol csak ivás, kártya, cigányozás járja. Elvágódik innen, miként az Andalgások című versében írja: „Itten vérző honunk vidékin/ Nyögő szél érvén kebléhez, / Pusztult váraknak omladékain/ A Múza búsan tévedez.” Nehéz megfejtetni pontosan mi történt Kölcsey Ferencsel az 1813-14-es években, amikor ifjúkora legnagyobb érzelmi viharát élte át. Kölcsey szerelmi élete ugyanolyan talány, - fejt ki Nyáry Krisztián, Így szerettek ők 2. című könyvében – mint Shakespeare-é. Irodalomtörténészek tucatja próbált rá magyarázatot találni, hogy a fiatal költő, aki csak úgy ontotta a szerelmes verseket, miért nem nevezi meg szerelmét, és miért nem tudunk egyetlen kapcsolatáról sem. A leggyakoribb magyarázat szerint nem is érzett szerelmet soha valós személy iránt, versei (Andalgások, Kívánság, A jegyváltó, Rákos nymfájához, Elfojtódás...) a szerelem ideájának szóltak. Kölcsey sohasem nősült meg, bár többször elmélkedett azon, hogy a szerelem, a barátság és a hazaszeretet valójában egy töről fakadó érzelmek. Nem tudjuk, miként terelte érzelmeit a hazaszeretet felé, csak azt tudjuk, hogy 1814-től kezdve fokozatosan háttérbe szorul költészetében az epekedő szerelmes alakja, és hogy személyes boldogságával fizetett érte. Mi pedig nyertük vele a Himnuszot, és a Parainesis-t.

Az 1814-es esztendő fordulat pályáján. Ez a fordulat egybeesik a nyelvújítási harcok kieleződéssel, Kölcsey magatartásával, kritikus tevékenységével. Bár Szemere Pállal megírják – a Kazinczyt a maradiak által támadó Mondolat-ra – az Antimondolatot. De Kölcsey elhibázottan kritizálja – hasonlóan Kazinczyhoz – Csokonait vidékiességéért, bírálja Kazinczy fordítás-élvét, sorra elszakítva azokat a kötelékeket melyek hozzá kötötték... Mikor bírálja Berzsenyit dagályos stílusáért, betelik a pohár! Hogy meri a nemesi világ szemefényét Berzsenyit megbírálni! Kölcsey elszigetelődik.

De Csekén – mely már örökös hona lesz – költészetének új korszaka kezdődik, a nagy lírai korszak, benne hazafias szabadság-, és ódaköltészete valamint a népköltészet eredményeit felhasználó lírai dal. Itt Csekén 1823 januárjában (23-án) született meg Kölcsey hazafias költészetének remeke a Hymnus (Himnusz). Ezzel egyidőben születnek meg nagy filozófikus versei, köztük a Vanitatum vanitas és népdalai, (Csolnakon, Esti dal, Hervadsz). 1829-után Kölcseyt első-

szorban a közelet foglalkoztatja. 1829 és 1832 között megyei aljegyzőként erőteljes politikai tevékenységet folytat. Ezt két ragyogó beszéde is minősíti: A szatmári adózó nép állapotáról, és A sorsvonás tárgyában mondottak. Az elsőben a jobbágyság szomorú helyzetét panaszolja fel, a másodikban a paraszti lét legdrámaibb pillanatairól szól, az erőszakkal katonának elhurcoltak sorsáról, s ajánl megoldást; törölkék el az embertelen katonafogdosást, s helyette sorsolással válasszanak és határozzák meg 10 évre a katonai szolgálatot.

Országgyűlési programja egy nagy felismerés: a nemzeti függetlenség kivívása csak a jobbágysággal egységben sikerülhet, s ebben a harcban a jobbágyságot érdekeltté kell tenni, s ez pedig csak úgy lehet, ha előbb polgári jogokhoz és tulajdonhoz juttatják a jobbagyot. Erről szól „Az örökös megváltásról” szóló országgyűlési beszéde, de magát az örökös megváltást sem fogadja el a reakció. Kölcsey lemond követi megbízásáról és Wesselényi báróval együtt 1835 február 9-én elhagyja az országgyűlést, ismert búcsúszavaival: „Jelszavaink valának; haza és haladás. Azok, kik a haladás helyett maradást akarnak, gondolják meg: miképpen a maradás szónak több jelentése van. Korszerinti haladás épen maradást hoz magával; vesztégmaradás következése senyvedés.”

A 30-as évek elején Kölcseyt még erősebben izgatja a nemzet sorsa verseiben. A Rebellis vers még a vád hangján szól; a Huszt már intés a múltba fordulás túlhaladására („Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”); az Emléklapra igazi hitvallás a hazaszeretetről („Négy szócskát üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak/Hagyd örökül a kihunysz; a Haza minden előtt.”).

Az országgyűléstől távol születik meg a csekei évek legnagyobb alkotása a Parainesis, Kölcsey világnézetének végakaratszerű foglalat. Címe intelmet, buzdítást jelent; Kölcsey unokaöccséhez Kálmánhoz intézi erkölcsi tanácsait és filozófiai fejtegetéseit. A nemzetahalál víziója is megjelenik egyik utolsó, a Zrínyi második ének című versében.

A munkában átvirrasztott éjszakák megviselték Kölcsey szervezetét, s amikor egy hivatalos útján zápor érte, meghűlt és pár nap múlva 1838. augusztus 24-én meghalt. Halálhíre mély megdöbbenést keltett, Szemerevel – Kölcsey barátjával- egy ideig nem is merték tudatni. Wesselényi csak ennyit mondott: „Nem közénk való volt”. Az Akadémia nevében Eötvös József tartott felette emlékbeszédet.

dr. Boros István

Harmadik hely a Közétkeztetési Szakácsversenyen

– Orsós Viktóriával beszélgettünk sikeres pályájáról

Községünk a múltban több, jelentős eredményt elért emberrel is büszkélkedhetett, és hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ma nem élnek közöttünk ilyenek. Ez azonban egyáltalán nincs így, napjainkban is bármikor szembesétálhatnak velünk a falu olyan lakosai, akik szakterületükön komoly teljesítményt nyújtanak. Ilyen eredmény volt nemrégiben **Orsós Viktóriáé**, aki az Euresst Kft. győri csapatának vezetőjeként harmadik helyezést ért el az országos közétkeztetési szakácsversenyen. Vele beszélgettünk pályájáról és a versenyről.

– Milyen iskolákat végeztél, és miért ezt a szakmát választottad?

– Szakácsként végeztem 2013-ban, és azóta is folyamatosan képezem magam. Megszereztem a diétás szakács képesítést, majd 2018-ban elvégeztem az ételmezésvezetői szakképzést is. Hogy miért ezt választottam, nem is igazán tudom megmondani, de nagyon kicsi koromtól kezdve igen szerettem főzni, talán ez lehetett az indító ok. Maradjunk is talán annyiban, hogy mindig is szerettem főzni.

– Hol és milyen munkakörben dolgozol?

– A Petz Aladár Megyei Oktató Kórházban az Euresst Kft.-nél dolgozom szakácsként és diétás szakácsként. Egyébként itt is voltam tanuló, úgyhogy a kezdetektől ez az egy munkahelyem van, az év elejétől kezdve pedig már séfhelyettesként is dolgozom. A közétkeztetés, mint munkakör egyébként teljesen más, mint egy éttermi szakácsé, hiszen itt sokkal több helyre megy az általunk készített étel. Mi például egy 3000 fős konyha vagyunk, itt jobban oda kell figyelni a szabályokra, rengeteg mindent be kell tartani. Az a la carte-os konyhán pedig mindig az adott pillanatban kell rögtönözni, így ehhez képest a közétkeztetés teljesen más, igazából nem is lehet összehasonlítani a kettőt. Amiben sokkal nehezebb, az az, hogy nálunk megszabott, hogy miből mennyit kell beletenni, és hogy azt x forintból kell kihozni. Tehát szigorúan meg van adva, hogy én az adott ételhez hány kilogramm lisztet használhatok fel és mondjuk hány kilogramm húst.

– Hova dolgozik a konyhátok?

– Az egész kórházra mi főzünk, de szállítunk ki például Ácsra, valamint Komáromba a Mylannak, és a Máltai Szeretetszolgálatnak is. Sőt, itt a kórházban van az orvosoknak egy külön étterem, vagy az ápolóknak egy menüztetés rész, oda ráadásul a kórházi dolgozókon kívül bárki bejöhet. Így aztán nagyon sokféle főzünk.

– Mit lehet tudni a Közétkeztetési Versenyről, amin a csapatoddal részt vettetek?

– A versenyen az idei esztendőben indultunk először, bár egy rutinos versenyző már volt közöttünk. Ő tavaly is indult, és akkor második helyezést ért el, de így, csapatként együtt most próbáltuk meg első alkalommal. Ez a közétkeztetési szakácsverseny egyébként leginkább arról szól, hogy kicsit ki legyen emelve a közétkeztetés is, ne mindig csak az éttermi szint legyen szem előtt. A közétkeztetés ugyanis a mai viszonyok között kicsit le van úgymond írva, itt pedig meg lehet mutatni, mit is tudunk kihozni belőle. A legfontosabb tehát az: ne csak azt higgyék az emberek, hogy például borsófőzelékből és paradicsomlevesből áll az egész munkánk

– Hogyan zajlik egy ilyen verseny?

– A Metro akadémián rendezték az elődöntőt, ami arról szólt, hogy sikerül-e bejutnunk a legjobb 12 közé. Ez szerencsére sikerült. A döntőt pedig a Hungexpón tartották, a Sirha kiállító teremben, ahol pubok voltak felállítva, melyben mindenkinek rendelkezésére állt egy saját racionálsütő, asztal, pult stb. Itt dolgozott a szakács, egy segítőtje, valamint egy tartalékos versenyzőnk, aki végül az adott helyzetben mosogató. A versenyen én voltam az irányító, így én be se mehettam a konyhába, igazából az volt a feladatom, hogy percről percre beoszzam a csapattagok idejét. Figyelni kellett arra, hogy elcsúsztak-e, vagy épp időben megy-e minden. Ha én beavatkoztam volna valamibe, azzal már ki is zártak volna minket a versenyből. Ott voltak aztán, a zsűritagok tizenhatan, akik ellenőrizték a munkánkat, figyeltek a tisztaságra, arra, hogy hogyan osztjuk be az időnket, fejben ott vagyunk-e,

hogy sikerül csapatként működnünk. Tíz főre főztünk, és ebből nyolcat kellett a zsűri elé tálalni, kettőt pedig kiválasztani, hogy mi megy fotózásra és displayre (kiállítási darabnak). Ezután megköszönték főztjeinket, és ez alapján pontoztak úgy, hogy a legjobb és legrosszabb pontszám nem számított bele. Végül a harmadik helyen végeztünk, aminek nagyon örültünk, hiszen egyáltalán nem számítottunk erre. Emellett még megnyertük a legjobb főétel díját, valamint a Nébih különdíjat is mi kaptuk, mint a legtisztább csapat. Elég nagy volt a szigorúság az egész versenyen, így mikor az ember először van benne ebben, az teljesen más. Fura volt, de mégis nagyon jó érzés.

– Milyen étellel készültetek?

– Hűvös paradicsomleves volt zellerrel és sárgadinnyével, királypecsenye izsóppal fűszerezve sült túróval és kápiapaprika-krémmel, illetve ringlószilvás nem gombóc, ez egyfajta pohárkrém volt. 550 forint volt itt is a limit, mint bármelyik konyhán, ezt nettóban be kellett tartani. A limitet annyira szigorúan vették, hogy szállítólevéllel kellett igazolni, tényleg sikerült-e megoldanunk? A kötelező alapanyag a lecsó és a méz volt, valamint az is alapfeltételnek számított, hogy csak hazai alapanyagot használhatunk. Ezen kívül nem lehetett mesterséges ízfokozókat használni, csak természetes alapanyagokat. Nyilván rengeteget gyakoroltunk, november óta minden héten több órát, és sokszor lefőztünk előre mindent. Volt egy tréner séfünk is, Horváth Szilveszter, aki felkészített minket és ötleteket is adott.

– Milyen hozadéka lesz ennek az eredménynek?

– Minden döntős ajándékba kapta, hogy a Metro-akadémián részt vehet egy tanfolyamon teljesen ingyen. Azt, hogy milyen tanfolyam, mi választhatjuk ki.

– Ezután a remek eredmény után adja magát a kérdés, indultok-e jövőre is?

– Amikor odaértünk, úgy voltunk vele, hogy biztosan nem, köszönjük szépen, ennyi elég volt. De azóta már az emberben benne van: lehet, hogy jövőre is meg kellene próbálni még egyszer ezzel a jó csapattal. Hátha még többet érhetünk el.

– Melyek a jövőbeli terveid?

– Most egyelőre nincsen semmi különleges tervem, meg vagyok elégedve azzal, ahol tartok. Jelenleg a jogosítvány megszerzésére koncentrálok, a szakma egy kicsit hátrébb szorul. De a megnyert továbbképzésre természetesen elmegyek, és elvégzem a kurzust. **Csikai Gábor**

Szalánczy Anna: Visszaemlékezések a II. világháború alatti eseményekre

A II. világháború szörnyűségei egyre távolabb kerülnek tőlünk, és egyre kevesebb élő tanúja van az átélt eseményeknek. A nagyszüleim világháborús történetei felkeltették érdeklődésemet, ezért arra gondoltam, hogy még több élő ismerőst megkérdezek, hogy ők hogyan éltek meg a háborút.

RIGÓ MAGDOLNA EMLÉKEI:

Az 1944-es bombázás alatt nagymamám, Rigó Magdolna és nagynénje egy ház pincéjébe menekült le, ahol többen is menedéket kerestek. A közelben hulló bombák légnyomása miatt a lakás ablakai mind kitörték. Az ott megbújók félelmükben hol felmentek a pincéből és az asztalok alatt próbáltak menedéket keresni, hol meg újra a pincébe szaladtak ijedtükben. A ház tulajdonosa azt mondta, hogy a lejárati táján a legerősebb a pince, lehetőleg mindenki oda húzódjon. Közben az utcáról beszaladók hozták a hírt, hogy házakra is esett bomba, meg egy halott katona fekszik a szomszéd ház előtt, és a Hanyban is meghalt egy 18 éves lány. Bombarepesz ölte meg.

Másnap mikor körülnéztek, látták, hogy közvetlen a pinceablak mellett vágódott a falba egy hatalmas bombarepesz. Nagy szerencsénk volt a pincében levőknek, hogy elkerülte az ablakot, mert ha ott berepül, nagy mézárhlást tehetett volna. Kilencven percig tartott a bombázás. Amikor szünetelt, akkor lassan kezdtek előjönni és az

utcára menni az emberek. A mamám, és a nagynénje is indultak hazafelé. A mamámat már jött keresni az édesapja. Amint összetaláltak, megint repülőket közeledtek. Hirtelen hatalmas robbanás rázta meg a környéket, sokan sikoltva menekültek újra a bunkerokba. Máris jött a hír, hogy a falu távolabbi részén, kb. egy kilométerre tőlük, hatalmas láncosbombák estek le. Egy házat telibe találtak, egy másikat pedig nagyon megrongáltak. A teliben talált ház pincéjében heten haltak meg. Az udvarán lévő futóárokból egy fiatal fiú megmenekült.

SZALÁNCZY GYULA LEVENTEKORI EMLÉKEI:

Jött a hír, hogy az itthon lévő fiatal leventéknek nyugatra kell menniük, az 1924, 1925, 1926, 1927 és 1928 évben születetteknek, akik mintegy 120-an voltak. December 31-én kellett útnak indulniuk Freunbach hadnagy vezetésével Németországba. Közük volt a nagypapám Szalánczy József Gyula, és bátyja is, Szalánczy Sándor.

Estefelé elérték az osztrák határt. Szilveszter estéjén nagy rémület lett úrrá mindenkin, mert éjfélkor a front irányában Tatabánya felé, nagy világosság támadt. Szóltak a gépfegyverek, nyomjelzők, és rakéták összevisszasága szállt a magasba. Mindenki azt hitte, hogy rettenetes áttörés történt a frontvonalon. Közben, egy jó óra múlva kiderült, hogy nem történt más, mint a német katonák

újívet köszöntötték. Vajon minek örültek akkor már?

Az első éjszakát egy Premontrei gazdaság majorjának istállóiban töltötték. Másnap megindult a menet térdig érő hóban, az Alpok járhatatlan útjain. A rettenetes hóban még a lovak sem tudtak sok helyen átvergődni terhükkel, így a leventéknek kellett tolni – húzni még a kocsikat is.

Este kimerülten, éhesen, mindig istállóban, pajtákban, jó esetben a szerencsésebbek korcsmákban húzták meg magukat. Ott tudtak főzni egy kis meleg teát, és a pusztai földön töltötték az éjszakát. Történt olyan is, hogy valakinek szétment a csizmája a sok gyaloglásban. A kocsikon ugyan volt bakancs bőven, de a hadnagy nem adott belőle azzal a kifogással, hogy miért olyan lábbeliben ment útra, ami szétszakadt. Az éj leple alatt loptak az ilyeneknek bakancsot, hogy tovább tudjanak menni.

Amikor Németország belsejébe értek, a német lakosság leköpködté őket azért, hogy minek jönnek az ő nyakukra, amikor nekik sincs mit enni! Németországban aztán a hadnagy átadta őket a német katonai hatóságoknak. Ő meg pénzzé tette a sok sonkát, szalonnát, bakancsot, amit a magyar hatóságok adtak a leventéknek az útra élelmezésre. Így a hadnagy eltűnt, és soha többé nem látták!

Aztán beöltöztették őket német katonaruhákba, majd elosztották őket különböző helyekre. Voltak, akik vonatra kerültek géppuskásnak, a repülőket elhárítására. Mások, köztük nagypapám és a bátyja is különböző munkákra lettek beosztva. Repülőtereket rendeztek, javítottak bombákat szereltek fel a repülőkre, romokat takarítottak a bombatámadások után. Aztán mindig továbbvitték őket vonattal. Egyszer, egy nagy kaszárnyában helyezték el őket éjszakára. Volt ott akkor sok zsidó is. Nagyon sajnálták a zsidókat, mert ők még annyi kis élelmet sem kaptak, mint ők. Elkerültek a vándorlás során Nordholz-ba, és Cuxhaven-ba. Hajók rakományát kellett kirakni, és megrakni az állandó támadások közepette. Egyszer, a közelben megjelent egy hajó, amin, ahogy közelebb jött, látták, hogy a fedélzetén katonák vannak. Hát nem akartak hinni a szemüknek, könyviak is voltak közöttük. Volt öröm, hogy az

otthontól ilyen távol ismerős földiekkel találkoztak.

Megint vándorlás következett, mert mindkét front közeledett, az amerikaiak is, és az oroszok is. Az amerikaiak már közelebb voltak, így lejjebb vitték őket a belga határ felé. Ott kerültek 1945. május 8-án fogságba. Egy reptéren dolgoztak, és észre sem vették, hogy már ott vannak az amerikai katonák. Akik bunkerban voltak, azokat is megkeresték, és mondták nekik, hogy jöjjenek elő, mert már nem kell félni a repülőktől, itt vannak az amerikaiak. Azok sorba állították őket, és elosztották két teherautóra az összes ott lévő. Sokan lettek egyik-egyik kocsin. Az volt a nagyapám problémája, hogy a testvére Sanyi bácsi, akivel egész barangolásuk során együtt voltak, a másik autóra került. A melegebb ruhái pedig mind a nagyapámnál voltak, és Sanyi bácsi beteg volt, mellhártyagyulladásal. Hogy el ne szakadjanak egymástól, megbeszélték, hogy egyikük a sor végére, a másik a következő sor elejére áll, és lehetőleg átszökik egyik a másikhoz, hogy együtt maradhassanak.

A katonák megettették őket mazsolás, csokis tejberizzsel, aztán ottmaradtak egy-két órrel. Az őrök sem voltak túl szigorúak. Mivel éhesek voltak, ki-ki szöktek a tanya mellé, és egy-egy kacsát, tyúkot, ha sikerült elcsípni, hamar megsütötték, főzték. Ez nem tartott sokáig, mert összegyűjtöttek több foglyot, és elvitték őket Belgiumba, Liege mellé táborba. Ott a belgák vették át a parancsnokságot. Drótkerítés között voltak, fiatal belga fiúk voltak az őrök, akik bizony nem átaláltak a fegyvert használni, ha netán valaki szökni próbált. Földbunkerban volt a szállásuk. A szinte naponkénti eső mindig áztatta őket, mert nappal sétálniuk kellett a láger területén. A gyenge, és igen kevés koszt megviselte őket. Egyre soványabbak lettek. Ami nélkülözhető pokróc és ruhaneműjük volt, (amit az amerikaiak otthagytak nekik) azt egy kis élelemért elcserélték a belga lakossággal. Folyt az üzletelés. Volt, aki dohányra tudott szert tenni. Annak nagy ára volt. Egy csavarás (1 cigaretta) dohányért egy karéj kenyeret lehetett venni. Volt, aki az óráját, vagy még a karikagyűrűjét is eladta egy kis dohányért, vagy kenyérért. A nagyapám nem dohányzott, ezért ő volt a dohány őr. A derekára kötötte, úgy vágzott rá.

A nagyapám unokatestvérének, (aki szintén itt volt) szabó volt a szakmája. A felesleges takarókból nadrágokat varrt, és

azzal is üzleteltek. Amikor megegyeztek a belga paraszttal, hogy mit ad a nadrágért, vagy a bakancsért, akkor egyik bakancsot kidobták a kerítésen, a belga bedobta a kialakított árut, és úgy dobták ki a másik bakancsot. Ugyanígy történt a nadrággal is, hogy egyik szárát át dobták a kerítésen, akkor ki-ki fogta egyik-egyik nadrágszárát, míg be nem dobták érte a dohányt, vagy az élelmet.

Az idő csigalassúsággal telt, amíg végre elérkezett 1946. május 8. Ekkor a nemzetközi egyezmény szerint, hazaindították a foglyokat. Vonat hozta őket, amerikai ka-

tonák kíséretével. A vonatra gépfegyverek voltak fölállítva, mert azt a hírt kapták, hogy az oroszok nem engedik haza a foglyokat, hanem Oroszországba viszik őket. De hála Istennek, baj nélkül értek Magyarországra, ahol Kaposvárra szállították őket, és átadták a hatóságoknak. Ott kellett megkapniuk a dokumentációt, amivel aztán otthonukba térhettek. Viszont, már a 4-5 nappal korábban hazatért foglyok is ott rostokoltak. Nem adták ki nekik az írást, és anélkül sem engedték el őket, mert bent volt a levegőben, hogy az oroszok valóban kényszermunkára akarták vinni a hazatér-

rőket. Az volt a szerencsájük ezeknek a leventéknek, hogy igen erélyes amerikai parancsnokuk volt, és kijelentette, hogy ő nem indul addig vissza az állomáshelyre, míg akiket ő hozott, mindenki meg nem kapja a megfelelő dokumentációt, és el nem indulhat haza. Így aztán soron kívül intézték ügyüket, és még aznap estefelől elindulhattak.

Naponta csak egy-egy vonat jött-ment, így éjjel utaztak Budapest felé. Sanyi bácsit betegen feltették a vonat tetejére, mert máshol már nem volt hely. A nagyapám meg a lépcsőn állva kapaszkodott egész éjjel. Mire

Budapestre értek, a lábszára lefagyott, olyan hideg volt. Budapestről másnap estére értek Győrbe. Onnét megint csak másnap jött volna vonat, de, bár nagyon elcsigáztak, fáradtak voltak, nem várták meg. Győrben a Vöröskereszt osztott egy tál jó meleg ételt, aztán elindultak gyalog hazafelé a még 25 km-es úton. Markotaiak, és fehértóiak is velük jöttek. Reggelre elérték Kónyt.

Amikor már közelítettek a kert alatt, a kutya megismerte a hangjukat, és farkcsóválva futott eléjük, majd vissza a házba. Ekkor már az édesapjuk a marhákat etette, és feltűnt neki a kutya örömfutkosása. Amint megindult hátrafelé, a kutya megint szaladgált a kert felé, és akkor pillantotta meg mind a két fiát. Bekiáltott a lakásba, hogy gyertek, itthon vannak a gyerekek! Sanyi bácsit a papám támogatta, mert már nagyon kimerült. Édesanyjuk, apjuk, öccsük, és a nagymama, sietve, futva mentek eléjük. Örömmel ölelték meg egymást, és a jó Isten hozott benneteket köszöntéssel fogadták őket. Az édesanyjuk a már előző este elkészített ételt gyorsan megmelegítette, és etette őket, majd lepihentek. Sanyi bácsit orvoshoz vitték, és felgyógyult. A nagyapám gyorsabban erősödött. Így ért haza küzdelmes vándorútjáról a 75 kilóval elment, 51 kilóval hazatért akkor 20. évében járó Szalánczy József Gyula.

„Világéletemben munkásember voltam”

– Molnár Sándor emlékei

Újságunk közkedvelt rovata „Az életet már megjártam”, melyben községünk olyan, magas kort megért lakosai mesélnek magukról, akik tevékenységükkel elismertté váltak, és életük példaként állítható a jövő nemzedékek számára. Húsvéti lapszámunkban a 84 éves **Molnár Sándor** mesélt nekünk a régi időről.

– A gyermekkor és a háború

– 1936. április 11-én születtem itt Kónyban. Az volt a szülői házunk egészen 1956-ig, ahol később Csonka Vilmos bátyám lakott a Kis-utcán, utána költöztünk az Újtelepre, ahol most unokaöcsém, Péter lakik. Szüleink mezőgazdasággal foglalkoztak, de nekünk földünk nem volt, a háború után viszont földjuttatottak lettünk. Édesapám 25 évig a Győri Székeskáptalan uradalmában dolgozott idénymunkásként, aratóként. Emlékszem, mikor elkezdték az aratást, az úr mindig kijött megnézni őket. Édesapám egyszer mondta neki: de jó lenne, ha volna egy hold földünk. Az meg felelte: a kormánynak lesz majd rendelete, akkor maguk is kapnak az ikrényi határban. Aztán 45-ben mégis 5 holdat mértek ki a kónyi határban.

A háborúra már nagyon emlékszem, mindenkinek kellett akkor bunkert csinálni. Nekünk is, pedig nagyon kicsiny udvarunk volt, 110 négyszögöl az egész. Olyan lejáratot kellett hozzá csinálni, ami először egyenesen ment, aztán srégen, majd megint egyenesen, hogy ne lehessen belőni. 1944-ben aztán volt az a karácsonyi bombázás, édesapámmal akkor is otthon voltunk. Az oroszok eltéveszthették a célpontot, mert a pápai röpteret akarták megbombázni, a Hany meg egy jégtenger volt akkor, azt nézhették el. Este hat órakor egy pillanat alatt olyan világos lett, mint nappal, mert Sztalin-gyertyákkal televilágítottak mindent. Azt se tudtuk, hova meneküljünk. Mi édesapámmal az egyik vonalárokba feküdtünk le, édesanyám meg nem is tudom, hova ment. Már folyt a bombázás, mikor egyszer csak édesapám azt mondja: nézd, fiam, már ég a házunk, nem tudunk hova hazamenni. A lényeg, hogy aztán jövünk hazafelé, és mikor már majdnem fölértünk a Hanyból, mondja édesapám: na, fiam, talán megmaradt a házunk. Hát három házzal arrébb leégett minden, de a miénk szerencsére nem. Sok halott is volt akkor, a suszter, a Lackner testvére is ott halt meg.

Amikor bejöttek az oroszok, akkor abban a bunkerben ültünk, még arra is emlékszem: fél 12 volt. Volt akkor egy adójegyző, ő meg a Czako Viktor, Róka Sándor és egy ruszki tiszt jöttek, hogy bújjunk elő, mert itt vannak az oroszok, nem kell félni semmitől. Fel is jöttünk, de a nőket azért elbújtatták. Másnap fölkelünk, édesapámmal kimentünk az udvarra, és akkor jött a második front.

Jött vagy 10 orosz katona, az egyik egy vadállat, az nagyon be volt rúgva. Megfogta a sapkát és feldobta a háztetőre. A másik ruszki meg erre megrugdalta, és biztos mondta neki: nem bántott tégedet ez a gyerek. Alig tudtuk leszedni onnan azt a sapkát. De minket aztán ezen kívül nem bántottak az oroszok.

– A háború után és a forradalom

– 1949-ig iskolába jártam, aztán elmentem először Csécsénybe a Szalacsi tagra gulásnak. 1951 januárjában kerültem be Győrbe egy szerkezetlakatos céghez segédmunkásnak, ami egy zsidó volt. Itt akkoriban talán 15-en dolgoztunk. Aztán úgy alakult, hogy én még maszekhoz mentem oda, de a céget már másnap államosították. Hancz Dezsivel mentünk oda ketten reggel hatra, egyszer csak jött két rendőr, meg ilyen úriemberek, és mondták, hogy menjünk ki. Mi azt se tudtuk, most mi van, de kimentünk, ott meg mondták az idősebb dolgozók, hogy államosítanak. Nem is tartott sokáig a dolog, talán egy óráig, addig kint ácsorogtunk, aztán dolgozhattunk tovább. Másnap megpróbált bejönni az öreg zsidó, de már be sem engedték a céghez. Azok között pedig, akik még jöttek, volt egy ilyen munkásféle ember, az lett a megbízott igazgató. Ettől kezdve aztán mindig fejlődött az üzem, én meg ott végeztem el a szerkezetlakatos szakmát, a 401-esben vizsgáztam le. A cégnek is folyton változott neve, utolján Győr Megyei Állami Építőipari Vállalat volt már, én meg majdnem 44 évet húztam le ott, világéletemben munkásember voltam. Húsz éven át csoportvezetőként 30 embert kellett irányítanom.

A forradalomban aktívan nem vettem részt, de sok helyen ott voltam. Jött egy felöltözött úr az üzemhez, hogy menjünk, mert kitört a forradalom. Mentünk is, először oda, ahol a Vörös Csillag Mozival szemben állt a Sztalin szobor, azt ledöntötték. Mikor odaértünk, nagy tömeg volt, aztán se perc alatt, jött egy héttónás Škoda az ÉPFU-tól. Ez biztos meg volt már szervezve, mert azzal egy pillanat alatt lehúzták a Sztalin-szobrot, az újavárosi cigányok pedig szét is verték. Akkor elmentünk a börtönhöz, de ott is hátul álltunk meg. Valami lövések ott voltak, de hogy pontosan mi, azt nem is tudtuk, mégis megijedtünk. Akkor épült az új állomás, oda befutottunk, majd egymást tiportuk el. A vonat meg épp akkor indult, én azzal haza is jöttem. Másnap a városháza elé mentünk a Bakos Imivel (Horváth Imre) meg a nevelt fiával, ott valaki szónokolt. Aztán egyszer csak kiabálták hangszórón: menjen minden fiatal a laktanyába fölfegyverkezni, mert Óváron lödözik a bajtársainkat. Mondja nekem a Bakos Imi: menjünk! Mire én: nem megyek sehova sem. Ő fogta magát, elment, aztán egy tíz perc múlva jött is vissza. Akkor az szerzett fegyvert, aki akart. Következő nap a művezetővel az ÁVÓ-hoz mentünk, ez ott volt, ahol most a rendőrség. Fölálltunk egy trafik tetejére, aztán a környéken egyszer csak valaki elindított egy új Csepelt, mi meg azt hittük géppuskának. Gyorsan leugrottunk és jöttünk haza. Így vettem én részt a forradalomban.

– Katonaévek

– 1956 szeptemberében azt mondja nekem a Bán Mihály, az akkori tanácselnök: te gyerek, készülj föl, mert bevonulsz katonának. Aztán mikor novemberben megszűnt a forradalom, be is vittek. Előtte a haverokkal, Róka Vincével, Máté Imrével úgy

döntöttünk, hogy este kimegyünk nyugatra, még azt is lebeszéltük, hol találkozunk. Hazajöttem, mondtam otthon, hogy mi van, mire édesapám azt mondja nekem: fiam, akárhová mész, ott idegen leszel, ne menjél el! Úgyhogy maradtam, de minden haver a Máté Imrén kívül így járt, mint én, őket is lebeszélték. Úgyhogy itthon maradtunk, és bevonultam katonának Tapolcára.

Ott aztán nagyon kitoltak velünk, mert ellenforradalmároknak mondtak minket. Ébresztő előtt egy órával már békaügetésben kellett gyakorlatoznunk, meg takarodó után sem hagytak békén minket. Az olyan szerencsétlennek is, mint én, aki még életemben nem közlekedett békaügetésben, két-három órán keresztül kellett azt csinálnom. 90 százalékunk össze is esett. Volt egy óvári haverom, vele már azt mondtuk, hogy nem lesz ennek jó vége. Szerencsére óvári volt az ezredparancsnok sofőrje is, neki panaszkodtunk, hogy mennyire kitolnak velünk. Ő azt mondta, jelentkezzünk kihallgatásra a politikai tisztelnél. Ez sem ment ám olyan egyszerűen, mert először a rajparancsnoknak, majd a szakaszparancsnoknak kellett szólni, majd az ütegparancsnoknak. Mikor odamentünk hozzá, kérdezi: mit akarnak maguk? Elmondtuk neki a gondunkat, mire ő: ne aggódjanak, többet magukat nem bántja senki. A politikai tisztól akkor is félték, mert az kivizsgálta az igazságot.

Volt ott egy soproni haverom is, akivel egy szobában laktunk. Az meg mondja egyszer nekem: te, hamarosan jönnek ide, és aki kiment nyugatra, majd visszatért, azt leszereltetik. Mondd azt, hogy te is kinn voltál egy napig vagy kettőig, aztán le fognak szerelni. Volt velünk egy másik soproni gyerek is, az meg azt mondta: ne mondd ám ezt, mert elvisznek bennünket nevelőtáborba. Én viszont nem voltam kinn, hát nem is mondtam ezt, a haver meg azt állította, hogy volt kinn három hétig. Eskü után le is szerelték, többet nem is lett sose katona.

– *Munkásévek*

– Miután leszereltem, visszamentem a céghez, ahol aztán mindenhol dolgoztunk a megyében. 1960-ban nősültem meg, egy péri leányt vettem el, Nagy Etelkát. Született két gyerekünk, Kornélia és Sándor, aztán mikor csoportvezető lettem, könnyebb lett, a pénzem is több lett. Nehéz életünk volt, de azért mindig megvoltunk úgy, hogy mindig addig takaróztunk, ameddig a takaró tartott. Ide, ahol most lakok, 1961-ben költöztünk, akkor itt csak a konyha volt kész. A telket egy Kossuth utcai embertől vettem, aki akkorra már az alapot letette, aztán azt mondta: erre szegények lagnak, ők meg tartották magukat, hogy nagygazdák. Úgyhogy inkább eladták, mi meg az alapra építettünk rá. A bátyám mindig azt mondta, ne vegyünk föl kölcsönt, így apránként készült el minden.

Ami Győrben nagyobb építkezés volt, mindegyiken dolgoztunk. Építettük a Vagonygyárat, vagy például a Főiskolán az összes nyílászárót mi és a másik brigádok szereltük be. A városközpontban is sokat dolgoztunk, többek között a Színház építésén is. De megeszerte jártunk szinte minden faluban, ahol téveszket szerveztek, meg a városokban is, azt mondhatom, Mosonmagyaróvártól Ágfalváig mindenfelé. Erről egy érdekes sztori jut eszembe: Ágfalván

a határhoz olyan közel dolgoztunk, mint ide a szembe-szomszéd. Szántott ott egy traktoros, és egyszer csak azt mondja nekünk: hagyják abba a munkát, átviszem én magukat a határon. De egyből rájöttünk, hogy valami segédrendőr, vagy beépített ember. Úgyhogy mondtuk neki: ha mi ki akartunk volna menni, akkor már kimentünk volna, de mi nem akarunk. El is ment onnan, tehát még ilyenre is vigyázni kellett.

– *A pártban, munkanélküliség, nyugdíjas élet.*

– Mikor be akartam lépni a pártba, először oda se akartak bevenni. Az csak duma volt egyébként, hogy kötelezték volna erre az embereket. A haverom volt a párttitkár, azt mondta, hogy álljak be. Ment is minden simán, aztán a pártbizottságtól jött ki egy ember, egy ilyen káderozó. Kérdezte tőlem, hogy járok-e misére, mondtam neki, hogy én nem. „Hát a gyerek?” Én meg megmondtam őszintén, hogy a leányom jár misére, meg hittanra is. Elment, majd visszajött a papír, hogy ilyen elvtársat nem javasolnak a pártba. Aztán később szólt a párttitkár, hogy ez az ember meghalt, én meg be is álltam simán. De még nem volt vége a do-

lognak, mert egyszer hívat be a párttitkár, hogy te nagy baj van ám, a lányod hittanra jár, nagy baj lesz belőle. Ki is jöttek ketten a párttól, kivizsgálni és ki is akartak rúgni emiatt a pártból. Ráadásul könyi volt az ellenségem, egy KISZ-titkár, ő hajtotta, hogy ilyenek nem kellenek a pártba. A párttitkár meg azt mondta nekem, hogy olyanok kellenek, mint ez a KISZ-titkár, annak anyja-apja párttag, nem olyan mint én, hogy csak a baj van velem. Én meg mondtam neki: akkor őt kell kirúgnod a pártból, mert majd úgy fog viselkedni, de engem sose kell majd, figyeld meg! Alig telt el egy év, a KISZ titkárt ki is kellett rúgni, mert ivott, mint a kefekötő, be se akart menni dolgozni. Két évig nem is köszönt, azért mert szerinte én rúgattam ki, pedig dehogy, kirúgatta az magát.

Aztán még az a szép, hogy mikor a párt megszűnt, én akkor se léptem ki. Pedig már előbb tudtam, hogy meg fog szűnni, úgy 1985-86 körül. Ebédre szoktam menni az étkezőbe, aztán egy nap nem mehettünk, mert Budapestről jött egy KISZ-titkár. Én meg mondtam a párttitkárnak: Az Isten verje meg ezt a pártot, ennek meg kell szűnni, hogy egy kis KISZ-titkár jön, aztán be se mehettünk. Akkora port vertek neki, hogy majdnem leszakadt a föld, aztán ez is elmúlt.

Végül úgy jöttem el a cégtől, hogy munkanélküli lettem, mert a Vállalat megszűnt, nem volt munka. Akkor el kellett mennem a munkanélküli irodába. Mikor odamentem, olyan messzi állt a sor vége, mint ide az utca szája. Én meg úgy szégyelltem magam, hogy ott kell ácsorognom. Aztán háromszor voltam, és az lett a szerencsém, hogy ott egy könyi ember rokona volt, az megismert és behívott. Utána már csak kétszer kellett mennem és nyugdíjaztak. Fél év munkanélküliség után lettem előnyugdíjas, nem is mentem aztán dolgozni sehova, azóta is jól elvagyok itthon a családommal.

Csikai Gábor

„Tagjaink tisztelik, becsülik egymást..”

Enzsöl Imvréné Aller Piroška, közismertebb nevén *Piri tanár néni* évtizedeken át meghatározó személyisége volt a kónyi iskolának. Nyugdíjba vonulása után is nagyon aktív maradt, két internetes oldalon, a KÖNY KLUB-on és a facebookos KÖNY MÚLTJA oldalon is komoly helytörténeti kutatómunkát végez és inspirál erre másokat is. Erről kérdeztük, valamint arra is megkértük, hogy időről időre ismertesse lapunk olvasóival is, amire rábukkant.

– Az interneten évek óta több oldalon is foglalkozik Kóny múltjával. Honnan ered ez az indíttatás?

– Erre leginkább Radnóti Miklós örök érvényű szavaival tudnék válaszolni: „Belsőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngé / s remélem, testem is majd e földbe süpped el. / Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdel / egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom, / tudom, hogy merre mennek, kik mennek az úton, ...” Büszke vagyok szülőfalumra, büszke vagyok, hogy az anyakönyvek tanúsága szerint 1694 óta – nyilván előtte is – itt éltek elődeim. Akik a többi kortársukkal együtt kemény munkával gyarapították, emelték föl községünket. Vallom a költővel, Szimay Imre Tájházunkban is olvasható sorai: „... itt vannak a nádsugóságban, szerszámaik csókja a földön...” Azt gondolom, ezen „hitvallás” után, egyértelművé válik az a szépséges Szülőfalunk múltjának, jelenének megismertetésére végzett tevékenységem, ami tíz éve folyik az interneten.

– Hogyan indult el ez a tevékenység?

– A KÖNY KLUB indításával kezdődött, ahol ma már 980 tag, 7800 körüli kép, 713 videó, 60 fórumtéma között lehet böngészni. Ez a lap volt az alapja a 2017-ben, Kovács Attila kezdeményezésére a Facebookon indított KÖNY MÚLTJA oldalnak, aminek ma már 1200 tagja van. Attila mindkettő működtetésében nagy segítség nekem. A képek között vannak régiek és maiak is: az óvodáról, az iskoláról, elsődolozókról, a faluról, a Tájházzól, a Templomról, az idősök-napi ünnepségekről, a nyugdíjasokról, falunapokról, esküvőkről, háborúkról, tűzoltókról, iparosokról, a fociról, a kézilabdáról. Sok régi portré, csoportkép, aratást bemutató fotó is látható. A képek közül sokat én fényképeztem, több régi kép családi örökség, sokat gyűjtöttem idős – ma már az „égi Kónyban” lévő – kedves falubelítől. Benczikné Berta néni, Bojnár Viktor bácsi, Vajda Alajos bácsi, Máténé Kiss Katus néni, Máté Lőrinc bácsi, Muzsainé Tóth Ágnes néni értékes fotóit lehet megnézni. Ők a régi idők történeteit is elmondták. Természetesen a tagok is képeikkel, általuk ismert eseményekkel gazdagították az oldalakat. A Fórum rovatban 60 témához lehet hozzászólni, pld: Kóny története, Tájnyelvünk, Templom, Kóny a két háborúban, Az iskola, a Tündértó, A dalos mozgalom, A foci, A Bika, Az aratás...

– Hogyan kutatja fel ezeket a helytörténeti kincseket?

– Az interneten sok olyan dokumentum, anyakönyvi adat, levéltári anyag hozzáférhető, amely segít megismeri szülőfalunk múltját. Hosszú időt töltök kutakodással, ezen adatok összegzésével és feltöltésével mindkét oldalra. Nagy élmény volt nekem, amikor Perepatits István egykori kónyi tanító /1887-ben hunyt el/ leszármazottai jelentkeztek, ugyanis látták a temetői képek között úkapjuk síremlékét. Ugyancsak érdekes eset volt, amikor Kovács Attila felvette a kapcsolatot Burza Árpád – Kónyi Kiss Margit dédunokáival. Tőlük is kaptunk képeket. A helybeliek tapasztalataim szerint szívesen látogatnak most már inkább

a KÖNY MÚLTJA oldalra, képekkel, történeteikkel gazdagítva azt. Tiszteletük, szeretetük falunk iránt nagy.

– A múltunk iránt érdeklődő helybelieken kívül mások is látogatják az oldalakat?

– Igen, az elszármazottak közül is sokan tagjai a Kóny oldalaknak. Szülőfalujuk iránti ragaszkodással emlékeznek egykori otthonukra, gyerek- és fiatalkorukra. Közülük néhányat megemlítenék név szerint is: Dömötör Marika Ausztráliából, Csonka Mancsi, Csikai Marika, Aller Mária, Molnár Lászlóné Balogh Zsuzsa, Szalai Ili, Csaplár Gizi, Csonka Juci, Aller Juci, Miklós Kati, Györéné Dömötör Marika, Marika Molnár Vaderspoel Hollandiából, stb. Rajtuk kívül vannak az unokák is, akik a nyaraikat itt töltötték, közülük vallják többen, hogy „Kóny nélkül nem lettem volna, az aki vagyok”: Sziklai Hella, Falcsik Mari, Kamondi Zsuzsa, Kamondi Anita, Kovács Attila, Karácsony Zoli. Számukra Kóny ma is nagyon fontos. A két oldal összehozza az itthoniakat a távolban élőkkel, családok, rokonok fedezik fel egymást, örülnek a találkozásnak.

– Melyik internetes oldal a legkedveltebb napjainkban?

– Ma már a KÖNY MÚLTJA a látogatottabb, aktívabb oldal. Sok fényképet töltöttek, töltenek fel rá tagjaink, és írnak oda érdekes kommentárokat. Közülük néhányan, akik sok, érdekes fotót és hozzászólást adtak: Ábrahámné Horváth Márta, Bertalan Péter, Csaplár Julianna, Csikainé Klári, Göröcsné Muzsai Viktória, Hanczné Muzsai Ili, Horváthné Kocsis Gizi, Horváthné Aller Jutka, Horváth Sándorné, Kertainé Ráczi Ili, Kiss Jóska, Kiss Judit, Kovácsné Terike, Kozmáné Pozsgai Éva, Lukácsné Rigó Hugi, Máté Klári, Meleg Mária, Miklós Kati, Molnár Zsuzsa, Nagyné Dömötör Mária, Straziczkyne Szalai Ili,

Szabó Nándi, Szalai Karcsi, Szabóné Kiss Klári, Szabó Margit, Szalánczi Anna, Schwarcz Judit, Takácsné Kertai Hugi, Tapolcsányi István, Tóth Mária, Tóthné Soós Jutka, Tóthné Varga Mária...

– Melyek azok a témák, amiket legközelebb érez magához?

– Nehezen tudnám kiválasztani, melyik téma áll hozzám a legközelebb. Az egyik talán a Kónyban, 1963-ban az MTA Zenetudományi Intézete által készült hangfelvétel, amelyen falunkbeliek énekelnek. Gondolom, többünknek összeszorul a torka, hallgatva Őket. A másik az 1857-es kataszteri térkép alapján összeállított dokumentáció, amely révén nyomon követhető, melyik ház kié volt és hányas házával. Jó pár éjszakám ráment, de megérte! Aztán a többi: a Hany, a Keréktó, a Templom, a Tájház, a falunyelv, ünnepeink, elődeink nevei, foglalkozásuk, és a többi ..., mind, mind nagyon kedves. Ami kimondhatatlan jó érzéssel tölt el, hogy tagjaink tisztelik, becsülik egymást, társaik hozzátartozóit. Olyan hozzászólással nem találkoztam, ami bárkire is sértő, bántó lett volna. Büszke vagyok erre!

Cs. G.

Következő lapszámunktól helytörténeti érdekességeket közlünk Enzsöl Imvréné gyűjtéséből.

Új vezetőség a Tőzegtavak Horgászegyesületnél

A Tőzegtavak Horgászegyesület életében jelentős változások álltak be az idei évtől. Varga Ferenc elnök hosszú évek közmegelegedéssel végzett munkája után még egy ciklust már nem vállalt, így fiatalabbak vették át a stafétát. **Tóth Mátét**, az új elnököt, és **Horváth Kristóf** alelnököt kértük meg, hogy mutatkozzanak be, és beszéljenek az egyesülettel kapcsolatos tervekről.

őket.” **Horváth Kristóf** is bemutatkozott nekünk: „Bágyogszováti vagyok, és még egyetemre járok, gépészmérnöknek tanulok, a negyedik félévemet taposom éppen. Előtte a Jedlikbe jártam, onnan van egy CNC-programozó-kezelő OKJ-s végzettségem. Itt horgászok Kónyban most már 12-13 éve.”

Ezután a horgászattal való kapcsolatáról kérdeztük a két vezetőt. Tóth Máté ezt mondta: „Én kölyökkoromban – és ezt nyugodtan leírhatod, hisz velem együtt itt nagyon sokan így kezdték – itt a Tőzegen rabsickodtam. Aztán ahogy az általában jellemző, 14-től 20-21 éves koromig ez a történet kimaradt. Később akkor kezdtem el nagyon horgászni, mikor édesapám meghalt. Akkor már megvolt az engedélyem, és mivel gyakorlatilag egy hétig nem tudtam aludni, akkor jártam ki sokat. Ez azóta is a szenvedélyem maradt, nekem ez lényegében rekreáció. A munkahelyeim olyanok, hogy az agyamat feszítik a végtelenségig, és nekem ez kell, hogy lefújjak. Most már a nejem is küld, mikor meglátja rajtam, hogy már elértem azt a szintet: Menjél ki, ne is gyere haza, mert mire visszaérsz, teljesen más ember lesz belőled!” Horváth Kristóf is hasonló szenvedélyről számolt be: „Nekem óvodás koromban indult, édesapám is mindig horgászott, horgászik, mióta az eszemet tudom. Így ez most már lassan egy 15 éves karrier, és nekem ebben nem is volt semmiféle megszakítás meg kimaradás. Az általános iskola végén egyből le is tettem a horgászvizsgát, hogy egyszerre minden módszerrel, ami engedélyezett, tudjak horgászni. Azóta is egyre nagyobb a szerelem, és nekem is úgy van: ha oda kimegyek, akkor mindennek vége. A tó partján nincs olyan gondolat, hogy mi lesz holnapután, milyen dolgaim vannak; ott telefon lenémít, ládába eltesz, és teljes nyugalom van. Igazából egyszer majd szeretnék ebben valamilyen profibb karriert is építeni.”

Ezután az egyesülettel kapcsolatos terveikről is beszéltek, elsőként Tóth Máté: „Kicsit előbből kezdeném, én már 10 éve alelnök voltam Varga Ferenc mellett. Most pedig azzal a feltétellel vállaltam el, hogy

Elsőként **Tóth Máté** beszélt magáról: „Villamos állomás és műkezelő végzettségem van. Eddig 11 évet az E-ON-nál dolgoztam, most pedig éppen munkahelyváltásban vagyok. Már az STS Service KFT-nél vagyok projekt és site menedzserként, ami azt jelenti, hogy napelemrendszereket építünk az egész ország területén, én az építésüket felügyelem és üzemeltetem

a csapatomat én állíthatom össze, és ez nagyon hatékonyan sikerült is, a fiatal vezetők igazodnak a mai kor követelményeihez. Az elmúlt napokban nagy munkával sikerült digitalizálni az egyesület működését, ezt azt jelenti, hogy a vezetőség tagjai a dokumentumokat feltöltik egy felhőbe, így mindig mindenki elér mindent, és sokkal könnyebbé válik a vezetőség működése. A terveinkről röviden beszélnék. Az az igazság, hogy a tagjaink joggal várják el: ha kimennek a tóra, ott jól szórakozzanak. Ehhez két dolog kell: az egyik, hogy tudjon halat fogni. Így a haltelepítésnél arra törekszünk, hogy ősi faunát állítsunk vissza a tóba, így három halbiológussal is egyeztetünk. Ezzel kapcsolatban Aller Imre polgármesternek is volt egy kérése: jó lenne compókat is visszatelepíteni a vízbe, ezen már dolgozunk. Az iszapkotró gép, amellyel az elmúlt években dolgoztunk, még négy évig rendelkezésünkre áll, ezzel komolyan tervezünk. A másik, hogy biztonságos, szép környezetben tudjunk horgászni. Ehhez környezetvédelmi napot szerveztünk, ahol össze szeretnénk takarítani a tó környékén és az odavezető úton (Ez azóta az időjárás körülmények majd a járványhelyzet miatt elmaradt, de később pótolni fogják. Cs. G.). Abban, hogy ezt meg is tudjuk őrizni, halóreink is segíteni fognak, mert most hirtelen 8 vizgázott halóréunk lett. A végcél, hogy olyan környezetet alakítsunk ki, ahová nem csak horgászni, de kirándulni is szívesen kijárnak a helyiek.

Rengeteg szövetséggel állunk kapcsolatban: a horgászszövetségek közül a megyei és az országos szervezettel, valamint vannak a társ-szervezeteink, a polgárőrség, a rendőrség, a tájvédelem, az általános iskola, ezekkel vagy már megkötöttük vagy meg fogjuk kötni az együttműködési megállapodást. Munkánkhoz a polgármestertől sok támogatást, segítséget kapunk, ami nagyon fontos az egyesületnek. A pályázatok is roppant fontosak, ezt a munkát már Ferivel megkezdtuk, eddig 6 beadott pályázatunkból 4-et meg is nyertünk, többek között haltelepítésre, az iskolai programokhoz eszközöket, működésre, sőt 70 %-os finanszírozást nyertünk egy aggregátorra. De figyeljük rendszeresen a további pályázatokat, igyekszünk minden ilyen lehetőséget kihasználni. A gazdálkodásunkat gyakorlatilag háromfelé osztottuk, képeztünk egy „zsebet” biztonsági tartaléknak, egyet a környezetépítésnek és működésnek, egyet a haltelepítésnek. Ezért is fontos a vezetőség digitalizálása, mert ha például pályázati összeghez jutunk, akkor azonnal át tudunk csoportosítani pénzeket ezek között a „zsebek” között.”

Horváth Kristóf a távlati terveket ismertette: „Mindenképp ki kell emelni, hogy a február 8-án tartott horgászbál nagyon jól sikerült. Sokan vettek részt rajta, 900 tombolaszelvényt adtunk el, és a tombolanyeremények összértéke is hatalmas volt, amit ezúton is szeretnénk megköszönni a felajánlóknak. Ezt, ha lehet, még magasabb színvonalon szeretnénk továbbvinni. Az iskolai szakköreinkkel kapcsolatosan is nagyon pozitívak a visszajelzések, és ezt a megyei szövetségnél is számon tartják. Ezeket is folytatni fogjuk, itt már az is felmerült, hogy a mostaniakat haladó szinten vinnénk tovább, és ismét indítanánk kezdő csoportot is. Ehhez az iskola minden segítséget megad a tanteremtől az interaktív tábláig. Lesz horgásztábor is, amire, bár még a szervezést sem kezdtük meg, már mutatkozik igény, ebben az önkormányzat nyújt jelentős segítséget. Erősen építeni fogunk a facebookra és az egyéb közösségi oldalakra is, mert itt tudjuk legjobban mozgósítani a tagságot. Így tervezünk jövőt az egyesületnek, és szeretnénk nagyon jól csinálni.”

Cs. G.

IV. Mészáros Lajos Emléktorna

2016-ban távozott közülünk Mészáros Lajos testnevelő tanár, edző, és emlékére idén már negyedik alkalommal rendezte meg a család, valamint önkormányzatunk a **Mészáros Lajos Emléktornát**. A 2020. február 29-én megtartott rendezvényre ismét összegyűltek a 70-es években nagy sikereket arató női csapat és 90-es évek sok győzelmet látott fiúcsapatának tagjai. Rajtuk kívül a nemrégiben megszűnt helyi női csapat és a koroncói férficsapat jött el, hogy játékukkal szórakoztassák a megjelent közönséget.

A rendezvény megnyitóján először Aller Imre polgármester köszöntötte a csapatokat és a megjelenteket. „E rövid megnyitó keretében nagyon nehéz megidézni a több évtizednyi

testnevelő, edző munkásságát, de néhány fontos momentumot kiemelnék. Lajos bácsi nem Kónyban kezdte pályáját, de kisebb kitérő után nyugdíjba vonulásáig a helyi általános iskolának volt tanára. A sok általa kedvelt sportág mellett a kézilabda volt igazán a szíve csücske, így 1968-tól 1974-ig egy megyeszerte ismert csapatot rakott össze. Egy évtizednyi szünet után 1987-ben újraindította ezt a csapatot akkori fiatalokkal megerősítve. De más sportágakban is mindig megtalálta a tehetségeket, például atlétikában, hiszen itt van közöttünk Milus József, aki kislabdababában 3. lett a diákolimpián. A kézilabdapálya fejlesztésében és a Sportcsarnok felépítésében is elvülhetetlen érdemei voltak. (...)

Emlékezni jöttünk erre a kiváló sportemberre, aki már négy éve elhunyt. Az emlékek lassan kezdenek felelevenedni, és talán ebben a körben néhány, most már mosolyra fakasztó gondolatot is megemlíthetünk, ezzel nem sértünk kegyeletet. Egy ilyen elmesélnék: ez pont nyugdíjba vonulásakor történt. Akik ismerték Lajos bácsit, azok tudták: akit szeretett, befogadott, azt nagyon tudta szeretni, aki viszont nem volt a szíve csücske, azt meg sokáig megőrizte így magának. Mikor a csornai testnevelő közösség búcsúztatta, az esti vacsorára mi néhányan a településről is hivatalosak voltunk. A búcsúztatást az egyik csornai sportvezető kezdte, akiről mi tudtuk,

hogy nem igazán szerette Lajos bácsi. A sportvezető azzal indított:

– Tudom, Lajos, hogy engemet te nem szeretted, meg s***fejnek tartottál...

Majd egy szónoki fordulattal kívánta folytatni, hogy remélem, már megváltozott a véleményed. Lajos azonban csak ült karba tett kézzel, és annyit mondott:

– Most is az vagy!

Egyből meg is fagyott a levegő. Ezt azért idéztem fel, mert gondolom itt mindenkinek van hasonló, Lajos bácsihoz kapcsolódó emléke. Megköszönöm még egyszer, hogy elfogadtátok a meghívást, és megkérek mindenkit, egy perces néma felállással emlékezzünk Lajos bácsira és a női aranycsapat két, már eltávozott tagjára, Kovács Györgyné Busa Magdolnára és Kiss Erzsébetre!”

Az emlékezés után Varga Antal, a kézilabda csapat intézője szólalt fel, aki ugyancsak Mészáros Lajoshoz fűződő vidámabb emlékeit idézte fel. „Mindenféle túlzás nélkül állítom, hogy egy olyan emberre emlékezünk ma, aki lelkesedésével, tenni akarásával, szaktudásával, kivívta magának azt az elismerést, amiért a mai napig kötelességünknek érezzük az iránta való tiszteletet és megemlékezést. Én szerencsésnek mondhatom magam, hogy egy ilyen nagyszerű tanárral, edzővel, és persze egy ilyen csapattal éveket tölthettem el rengeteg élménnyel gazdagodva. Persze szerencsés volt az általa felkészített csapat is, amely játékaival megyeszerte gyűjtötte be a tiszteletet és az elismerést. Azokban az időkben igazán jó

volt könnyűnek lenni. Mivel Lajos barátunk már jó pár éve elköltözött közülünk, talán megengedhetem magamnak, hogy ne csak az általa diktált kemény munkáról, edzésekről mérközésekről beszéljek, hanem egy-két humorosabb epizódról is említést tegyek.

Kisbácsán játszottunk a MEDOSZ ellen, ami akkor nagy rivális csapat volt, képzett kiváló játékosokkal, ráadásul a két edző is jó barátságot ápolt egymással. Így hát kellően feltűzelve érkeztünk a mérkőzésre, de sajnos a dolgok nem úgy alakultak, ahogy erre számí-

tottunk, sem játékban, sem eredményben nem hoztuk az elvártakat. Döcögünk hazafelé az 1-es úton az akkori mikrobuzunkkal, mely egy nyitott ZUK volt, és lassan elértünk az abdai elágazáshoz. Máskor a platón hangos énekszó, harsány kacaj szokott hangzani, akkor azonban síri csönd volt, senki nem szólalt meg. Hogy megtörjem a csöndet, gondoltam én, megkérdem, hogy bentről, a pályáról hogy látták a mérközést. A csapat felé fordultam:

– Szerintetek milyen volt a meccs?

Mielőtt valaki is megszólalhatott volna, csípőből jött a válasz Lajos barátunktól, és az nem volt más, mint az az „sz” betűvel kezdődő négybetűs szó, így minősítette a mérközést. Így aztán a csend továbbra is megmaradt.

A következő epizód itt a helyi kézilabdapályán történt. Éppen a gyógyszerár felőli kapura támadtunk, mikor Kiss Erzsébet, becenevén Szódi elengedett egy nagy bombát. Az akkori cukrászunk, Szamay Pista bácsi olyan 3-4 méterre a kapu mögött nézelődött, és ez a lövés pont mellbe talált. Pista bácsi másodpercek múlva, mikor végre kapott levegőt, annyit kiáltott be a pályára:

– Jó, hogy nem én állok a kapuban!

A harmadik történet, amit megemlítek, az velem kapcsolatos. Abban az időben, ahogy mostanában is, a forgatókönyv szerint a bíró bejött az öltözőbe, megnézte a jegyzőkönyvet, aláírta, kitépett egy példányt, elrakta, és távozott. Volt egy bíró, aki sajnos a jegyzőkönyvvel együtt mindig elrakta a tollat is, és már sokadik alkalom volt, hogy eltűnt a toll. Beszéltük Lajos barátunkkal, hogy ez így tovább nem mehet, figyelni fogunk rá, hogy mikor a bíró távozik, ne vigye magával a tollat. A soron következő mérközésen ugyanúgy megtörtént ez az esemény, a bíró megírta a jegyzőkönyvet, de egyikünk se figyelt, és el is tette a tollat. Lajos barátom valamit írni akart, és persze nem találta.

– Te, megint elvitte a bíró! Menj utána, kérd vissza!

Én utána szaladtam, és mivel egy idősebb sporttárs volt, én magamban megfogalmaztam, hogy kellő tisztelettel hogyan kérjem meg. De mire odaértem hozzá, sikerült összekevernem a mondatot, amit neki szántam szegezni, és így szólítottam meg:

– Toll úr, a bírómat, legyen szíves, kérem vissza!”

Az emlékezések után két mérkőzés következett. A 90-es évek fiúcsapata a Koroncóval, míg a hetvenes évek „aranycsapata” a helyi fiatalokkal mérközött meg, és egyik meccsen sem az eredmény volt a lényeg, hanem a jó

hangulat. Ugyanilyen jó hangulat uralkodott a lelátón, ahol előkerültek egyéb, Lajos bácsival kapcsolatos emlékek is. Ünnepi ebéd zárta az rendezvényt, melyen méltó módon emlékezünk meg idén is Mészáros Lajosról. Emlékét igazán méltó módon azonban akkor fogjuk majd ápolni, ha a számára olyan fontos, és néhány évvel ezelőtt sajnos megszűnt kézilabda ismét élő sportág lesz Kónyban. Az önkormányzat az első lépéseket idén megteszi ebbe az irányba, úgyhogy bizakodunk benne: a kónyi és megyei kézilabdapályák mellett éveken belül ismét felhangzik a buzdítás: Hajrá Kóny! Lajos bácsi odafönről biztosan szurkolni fog nekünk. **Csikai Gábor**

A galambászok legújabb eredményei

A 2018. évi bemutatkozásunk óta számos újabb sikert értek el a **Kónyi Postagalamb Civil Társaság** (továbbiakban: társaság) tagjai országos és kerületi szinten egyaránt. 2018 óta versenyprogramunkat több és hosszabb versenyút képezi. Ez mind a galamboknak, mind a tenyésztőknek nagyobb kihívást jelentett az előző évekhez képest. Hogy csak egy példát említsék: a hosszútáv 4 helyett 5 versenyútból áll, amely 660 kilométertől 860 kilométerig terjed.

Versenyprogramunk az országban egyedülálló, ami 19 versenyt jelent (az előversenyt – Hustopecce – leszámítva). Ehhez a programhoz jön hozzá 3 maratoni verseny: Kiel, Bremerhaven, Heide. Ahhoz, hogy a galambok hétről-hétre teljesíteni tudjanak a jó egészségi állapot mellett nagyon kitartónak kell lenniük, illetve óriási küzdőszellemmel kell rendelkezniük.

Az időjárás és éghajlati változások sem könnyítik meg a dolgukat, mivel ezek nagymértékben befolyásolják galambjaink tájékozódási képességét. Ehhez még hozzátársul a különböző rádióhullámok egyre nagyobb és sűrűbb hálózata is, valamint a ragadozómadarak okozta pusztítások is. Ezek a változások évről évre nehezítik a versenyek lebonyolítását és a galambok felkészítését egyaránt.

Az említett nehézségek ellenére a bajnokság társaságunkon belül a következőképpen alakult 2019-ben:

- Rövidtávú és szuperrövidtávú csapatbajnok: **Kovács Miklós**.
- Középtávú és extra középtávú csapatbajnok: **Prém Zoltán**.
- Hosszútávú és általános távú csapatbajnok: **Papp Géza**.
- Fialat galambok csapatbajnoka: **Udvardi János**.

ORSZÁGOS ÉS TERÜLETI EREDMÉNYEK:

Maratoni versenyeken Szabó Attila rendkívüli eredményeket ért el, hiszen 2019-ben második alkalommal is sikerült megnyernie ezt a bajnokságot (1986 óta rajta kívül csak egy sporttársnak sikerült ez a különleges teljesítmény).

Szabó Attila: országos összetett nevezett + befutós csapatbajnok; országos összetett 3 befutós csapatbajnok; nevezett galambok bajnoksága 2. hely.

Ugyanezen versenyeken Élő Szilveszter eredményei: Nemzeti Maratoni Bajnokság 2. hely; országos összetett 3 befutós csapatbajnokság 3. hely; nevezett galambok bajnoksága 3 hely; champion hím 1. hely; champion tojó 1. hely. Kerületi superhosszútávú csapatbajnokság: 2. Szabó Attila; 6. dr. Papp Zsuzsanna.

Tojó galambok bajnoksága: 2. Papp Géza. Hamburg (amely egyben régiós hosszú távú versenynek is számított): 2. dr. Papp Zsuzsanna; 3. Papp Géza.

Világ legjobb galambja maraton kategóriában: 1. Szabó Attila HU-2017-D-266280 számú hím galambja; 2. Élő Szilveszter HU-2015-880299 számú hím galambja; 3. dr. Papp Zsuzsanna HU-2015-D-880502 számú tojó galambja.

Ezek csak a legkiemelkedőbb eredményeink voltak az elmúlt esztendőből, és bízunk benne, hogy a jövőben is hasonlóan szép sikereket érünk el. Végezetül köszönjük a megtiszteltetést, hogy ismét bemutathattuk eredményeinket az újság hasábjain, valamint köszönjük az Aller Imre polgármester által nyújtott segítséget nehézségeink megoldásában.

Papp Géza

KISALFÖLD POSTAGALAMB VERSENYKERÜLET 2019 évi Versenyprogram

Dátum	Nap	Helyszín	Táv	Kezdő pont:	Előverseny
04.24.	szerda	Hustopecce	160 km		
04.28.	vasárnap	Velké Mezirici	210 km	25 p.	SzR R
05.01.	szerda	Velké Mezirici	210 km	25 p.	SzR R
05.05.	vasárnap	Cihovice	270 km	25 p.	SzR R
05.12.	vasárnap	Prága	350 km	30 p.	SzR R
05.19.	vasárnap	Prága	350 km	30 p.	SzR R

05.26.	vasárnap	Louny	410 km	40 p.		EK	K		Á
06.02.	vasárnap	Chomutov	430 km	40 p.		EK	K		Á
06.08.	szombat	Prága	360 km	30 p.	SzR	EK			
06.09.	vasárnap	Magdeburg	660 km	60 p.				H	Á
06.16.	vasárnap	Chomutov	430 km	40 p.		EK	K		Á
06.22.	szombat	Prága	360 km	30 p.	SzR	EK			
06.23.	vasárnap	Wittenberge	720 km	60 p.				H - SzH	Á
06.30.	vasárnap	Chomutov	430 km	40 p.		EK	K		Á
07.06.	szombat	Prága	360 km	30 p.	SzR	EK			
07.07.	vasárnap	Wittenberge	720 km	60 p.				H - SzH	Á
07.14.	vasárnap	Louny	410 km	40 p.		EK	K		Á
07.19.	péntek	Prága	360 km	30 p.	SzR	EK			
07.20.	szombat	Magdeburg	660 km	60 p.				H	Á
07.27.	szombat	Hamburg	860 km	65 p.	6/3 bef.			H - SzH	Á

„ÚJ LÁTÓSZÖG”

„Abban fejlődtem, amit magamtól tanultam meg”

– Beszélgetés Gecsei Krisztiánnal

Az „ÚJ LÁTÓSZÖG” rovatunkban olyan Könyvben élő, vagy már innen elszármazott, de falunkhoz továbbra is kötődő fiatalokat mutatunk be, akik különböző okok – munkájuk, vállalkozásuk, hobbijuk, tudományos tevékenységük – miatt érdekesek lehetnek olvasóink számára. Mostani számunkban **Gecsei Krisztián** tetoválót mutatjuk be.

– Elsőként arról kérdezlek, milyen iskolát végeztél eredetileg?

– Győrbe jártam a Kovács Margitba, ahol ölmozottüveg-készítőnek tanultam. Egy ide-

ig dolgoztam is ebben a szakmában, templomok üvegezését végeztük, tiffanylámpákat készítettünk, de igazából nem találtam meg önmagamat benne. Utána érettségit tettem, de még ekkor sem tudtam, mi is akarok lenni. Így aztán a motorkerékpár szerelő szakmát kezdtem el tanulni, és közben tetoválni is. Mire megszereztem a bizonyítványt, ki is alakult egy igen jó vendégköröm, így motorkerékpár szerelőként nem is dolgoztam egy percet sem. Ez volt 2012-ben, azóta tetováló.

– Ehhez a munkához kiváló rajztudás kell, az hogyan kezdődött az életedben?

– A rajzolás mindig is alap volt számomra, mindig jól ment, mindig szerettem csinálni. Igazából ezért is mentem művészeti iskolába. Egy időben persze felmerült bennem, hogy grafikus, vagy hasonló legyek, de annyira sosem tartottam kiemelkedőnek magam, hogy ezt megpróbáljam. Szerintem rajzban

akkor fejlődtem a legtöbbet, mikor már tetováltam. Amíg csak maga a rajz érdekelt, meg tanították, addig annyira nem is tudtam fejlődni. De például a Tündér-tavi Óvoda logóját én készítettem.

– A tetoválás hol és hogyan indult?

– Akkor már volt egy-két tetkóm, és elkezdett tetszeni ez a világ. Aztán egyszer eladtam a motoromat, és felmentem Pestre, ahol éppen volt egy ilyen tetováló expó. Nálam meg volt egy lista arról, hogy körülbelül miket kellene megvenni, mik azok az alap dolgok, amik ehhez a munkához kellenek. Tehát felmentem, megvettem, hazajöttem és így nézegettem őket, hogy mit is csináljak velük, mert nem értettem hozzá semmit. Végül aztán összeraktam mindent egy dobozba, hogy majd valami lesz. Akkoriban még az interneten sem volt róla annyi anyag, meg máshol se, úgyhogy egy darabig nem is csináltam vele semmit. Egyszer csak jött egy haverom, azzal: „hal-lom, te tetoválsz, kéne egy tetkó!” Mondom neki: „Nem tetoválok, csak vannak hozzá cuccaim.” „De meg tudod csinálni?” „Nem, még a gépeket sem tudom összerakni. A tűk méreteit sem ismerem, semmit sem tudok.” „Nem baj, csináld meg!” Végül addig gyözködött, hogy azt mondtam neki: ha anyád megengedi, megcsinálom. Felhív-

ta az anyját, ő meg mondta, hogy persze, mehet! Így neki megcsináltam egy írást, mire másnap jött még egy gyerek, aztán még egy, és most meg már itt tartok. Eleinte az alapján dolgoztam, hogy normálisan nézzen ki, legyen szép, hasonlítson arra, amit kértek, de később aztán már elkezdtem más szempontokat is nézni. Nekiálltam figyelni mások munkáit, leginkább a végeredményeket, és azok alapján kezdtem én is egyénire alakítani a dolgaimat. Rájöttem,

hogy az is lényeges: a munkám 10 év múlva is jól nézzen ki. Az is kell, hogy szépen, jól gyógyuljon be, de a legfontosabb, hogy jó minőségű legyen.

– Gondolom az első, szinte találomra beszerzett felszerelés óta fokozatosan fejlesztesz.

– Igen, mindig próbáltam egyre jobb dolgokat beszerezni. Eleinte például csak alapszíneim voltak meg, abból készítet-

tem színes rajzokat, de igyekeztem mindig, hónapról-hónapra, munkáról-munkára bővíteni. Ahogy így visszagondolok, igen gyorsan haladtam előre. Az első nagyjából fél évben például teljesen ingyen csináltam, az a fiatal korosztály kapott a lehetőségen, amelyik akkor talán még nem tudta megfizetni a tetoválást, nekik ez első osztályú volt. Később aztán az ő barátaikból alakult ki az első vendégköröm. Hirdetni nem is akartam magam soha, meg nem is fogom. Főleg, mert a reklámom úgyis rajta van minden egyes emberen, aki járt nálam.

– Technikailag hogyan zajlik le egy ilyen tetoválási folyamat?

– Először megbeszéljük, mit hova szeretnének, milyen méretben. Valamikor kész mintákkal jönnek, van, amikor több dologból kell összeállítani egy tervet. Amikor ez kész és jóvá is hagyták, akkor méretre szabom, majd kiindigózom egy indigós papírra, amivel aztán felviszem a mintát a bőrfelületre. Erre azért van szükség, hogy a minta egy az egyben megfeleljen a tervnek, minél kevesebb legyen benne a hibalehetőség. Természetesen az sem mindegy, színes vagy fekete-fehér ábrát kér-e valaki. A többi aztán már teljesen az én dolgom, először összeválogatom, milyen tűk kellenek hozzá. Ez igazából ugyanolyan, mint egy

festésnél, hogy például vékonyabb kell a kontúrokat húzni, satírozni pedig szélesebb. Ezután kikeverem a megfelelő árnyalatokat

hozzá. A festékek nagy része már virágor alapú, természetes dolgok, míg régebben sok volt bennük a vas, és az ilyesmi. Én persze már tudom, melyik szín milyen lesz majd a bőrön, de ezt sokszor nehéz elmagyarázni az embereknek. Mikor kiöntöm, gyakran mondják, hogy „de hát ez mind fekete”, én meg megnyugtatom őket, hogy „nem, ez sötétkék, sötétlila, sötétzöld.” Ezután a mintától függően jó hosszú ideig csináljuk. Általában egy nagyobb tetkót ötórás alkalmakra szoktuk lebontani, az még annyi, amit nagyjából ki lehet bírni. A legoptimálisabb egyébként körülbelül három óra. Első tetkósoknál sokszor elő szokott fordulni, hogy elájulnak. A lehető legrosszabbra számítanak, hogy ennél durvább már nem is lehet. Én megcsinálok egy-két vonalat, mire ők: „Ez csak ennyi?” „Persze”. Kimennek elszívni egy cigit, és hopp, akkor meg összecsuplanak.

– Mennyire nehezíti meg a munkát, hogy a rajz sima felületre készül, viszont nem oda fog kerülni, hanem a testre?

– Igen, ez sokat számít. Gyakran mondják, hogy aki tud rajzolni, az tud tetoválni is, szerintem azonban ez egyáltalán nincs így. Erre a saját tapasztalataimból jöttem rá. Egy rajzot például addig csinálsz, ameddig akarsz, ott tudsz ráfordítani, ha valamit elrontottál, itt viszont nem. A tetoválásnál az is fontos szempont, hova csinálja az ember. Egy kézre még egyszerűbb a dolog, a láb is „elmegy”, de egy felsőtestet már nehezebb megcsinálni. Sokat számít, hogy a bőrön mennyi zsírszövet van, vagy egyből csont van alatta. És akkor még ott van az emberi

tényező, hogy mennyire bírja, például rángatódik-e közben, vagy egyéb más.

– Extrém kívánságok is szoktak lenni?

– Nyilván ilyenek mindig vannak, de ezt annyira nem szeretem, én inkább a klasszikusabb dolgokhoz vonzódom. Az arctetkókat nem nagyon kedvelem, és azokat sem, amik már nagyon megbotránkoztatóak, nekem az már sok. Szinte minden héten van olyan, amire azt mondom, hogy „na, ezt én nem”. Valamikor a minta miatt teszem ezt, mert nem is alkalmas tetoválásra. Például képen, fotón jól néz ki, de látom, hogy azon a felületen már nem lesz jó. Ezt már tapasztalat alapján tudom, mert meg lehet csinálni egyébként mindent, csak az idővel már nem biztos, hogy jó lesz. Lehet, hogy jó lesz két hónapig, vagy öt évig, de az egy élethez képest nem sok. Ha nagyon kicsi dolgokat varratsz, a festék egy idő után elkezdi elterülni a bőr alatt és az ábra elmosódik. Régebben úgy csináltam, hogy valaki bejelentkezett, beírtam, jött és mondta, mit akar. Meg is csináltam, mert várt mondjuk két hónapot, fél évet, és nem akartam kitolni vele, hogy aztán mégsem csinálom meg. Most már csak úgy adok időpontot, hogy tudom, mit kell varnom és hova. Így, ha már az első körben tudom, mit

és hova akarnak, mondhatom egyből, hogy „bocsi, ezt nem fogom megcsinálni.”

– Most éppen mi a divat?

– Újabban mindenki oroszlanokat varrat magára, de ezek minden évben változnak. A kilencvenes években a nonfiguratív tetkók mentek. A nőknél ez most átment elszálló madarakba és elfújó pitypangos

témákba, rózsákba, órarózsákba, farkasokba. Most például a fekete csíkokból álló minimáltetkók mennek. Napjainkban a divatot leginkább a közösségi oldalak határozzák meg, az Instagram, a Facebook. Itt látják az emberek mások tetkóit, főleg a sztárok befolyásoló tényezők. A focisták közül mindig kiemelkedik egy, akinek a tetkóit akarják másolni, ilyen volt régebben David Beckham. Ő a példakép, és ebben is rá akarnak hasonlítani. Ez sokszor prob-

léma is, hiszen előfordul, hogy ha valaki testépítéssel akar foglalkozni, akkor szeretné magára varratni Dwayne Johnson (A Szikla) tetkóit. Aztán ha idejön ezzel egy 50 kilós gyerek, akkor ezt nem lehet megcsinálni. A fiatalabbakkal aztán azt nehéz megértetni, hogy ne akarjon egy az egyben másolni.

– Meddig lehet fejlődni ebben a munkában?

– Furcsa, kétélű dolog ez szerintem, mert folyamatosan lehet fejlődni, de legjobban akkor, ha valaki másokkal együtt dolgozik. Én viszont mindig egyedül dolgoztam, csak abban fejlődtem, amit magamtól tanultam meg. Ha viszont valakik közösségben dolgoznak, akkor jobban hatással vannak egymásra. Igaz, hogy így gyorsabban tudnak fejlődni, viszont akkor a másik stílusát is könnyebben átveszik, ami viszont már nem biztos, hogy jó. Ha egy szalonban dolgoznak mondjuk öten, akkor idővel elég hasonlókat fognak készíteni, és úgy az egyéniségüket elvesztik az emberek. Úgy gondolom, nekem már kialakult a saját stílusom, szokták mondani, hogy felismerhetőek a munkáim. Persze biztos, hogy ez is változni fog még, hiszen minden változik. **Csikai Gábor**

Adventi ünnepség és Görcs Imre Díj átadása

A hagyományok szerint advent utolsó vasárnapjára az iskola, a zeneiskola tanulói és az Erkel Ferenc Énekkar bensőséges hangulatú műsorral készültek, hogy az egész faluval együtt hangolódhassunk a karácsonyra. Az ünnepség keretében második alkalommal adták át a **Görcs Imre Díjakat**. Az ünnepi műsor után pedig a negyedik adventi gyertya meggyújtását terveztük a Dísz téren, ahol Kóny Község Önkormányzata mindenkit szeretettel várt volna egy pohár forralt borra, vagy forró teára, de ezt a programot az időjárás átírta.

A 2019. december 22-én tartott rendezvényen először Aller Imre, Kóny polgármestere köszöntötte a megjelenteket. „A karácsony az év legnagyobb, leggazdagabb, legszínesebb keresztény ünnepe. A megváltó Jézus születését ünnepli a hívők közössége ezen a napon. A karácsony emberemlékezet óta a szeretet a boldogság, a megbékélés, a megbocsátás ünnepe. Ilyenkor jobban vágyunk a csendre, jobban figyelünk családunkra, embertársainkra, barátainkra. A karácsony mindnyájunk közös ünnepe. Az advent időszakában együtt várjuk a

csodát, ma pedig itt ünnepel a falu közössége. A közösség az az erő, ami a hétköznapi életben megtart, segít túljutni a nehézségeken, a gondokon, és ezt jeles alkalmakkor, karácsonykor is érezhetjük. Bár minden karácsony sokszínű, hisz mást jelent a gyereki léleknek, mást a felnőtteknek, mást a fiatalnak és az idősnek, mégis, vagy éppen ezért a karácsonyi csoda közös élményünk. Az ünnep kiemel a hétköznapi életből, a mindennapok egyhangúságából. Van mit várni tervezgetni, készülődni, előre

örülni annak, hogy lesz néhány nap, amikor szereteteinkkel találkozhatunk, ünnepelhetünk, és megvalósíthatjuk igazi önmagunkat. Gondolatban visszatérhetünk gyerekkorunk karácsonyainhoz, átélhetjük azokat a pillanatokot,

amelyek olyan csodálatossá, olyan feledhetetlenné tették az ünnepet. A karácsony gyönyörű, meghitt ünnep, mindenek előtt a szeretet ünnepe. Gyertyafény, fenyőillat, szép karácsonyi énekek és nem a pénz, a bevásárolt felesleges ajándékok teszik gyermek és felnőtt számára gazdaggá és felejthetetlenné. Az igazi ünnephez szinte szív és szeretet szükséges. Így lesz a karácsony a hagyományok jegyében a szeretet igazi ünnepe, a mosolygó gyermekarcoké, a szerényen ajándékozó szülőké, az édesanyáké, az édesapáké, nagyszülőké, testvéreké, rokonoké és a barátoké. Az adventi koszorú négy gyertyája jelentse mindnyájunk számára a hit, a remény, az öröm és a szeretet erényeinek megszerzését, és nem csak az adventi időszakban, hanem az egész életünkben! Járja át szívünket a családban, a baráti körökben, falunk sok-sok kisebb nagyobb közösségében a karácsonyfa gyermekkori meleg fényét felidézve a szeretet, tisztelet, boldogság érzése. A karácsony elmúltával se veszítsük el az emberségünket, a mások iránti tiszteletünket, szeretetünket! Vigyük magunkkal a karácsony igazi üzenetét, és táplálkozzunk a hétköznapi életben, az év napjaiban is! Kívánom mindnyájuknak, hogy a karácsony akár magányosan, akár szeretteik körében ünnepelnek, hozza meg mindenkinek az oly sokszor áhított békét! Úgy érzem, ezen gondolatok jegyében kell, hogy megemlékezzünk a II. világháború poklában éppen 75

esztendeje 1945. december 22-én történt eseményről, amikor a karácsonyra készülődő közösségünket talán pont ezekben az órákban a legsúlyosabb bombatámadás érte. Most érezhetjük igazán, hogy mit jelent az ember számára a béke. A bombatámadás áldozatainak előtt, kik között volt gyermek és felnőtt, fiatal és idős, civil és katona, hajtsunk most fejet!”

Az ünneplők ezután egy perces néha felállással adóztak az áldozatok emléke előtt, majd a polgármester maga és a képviselők nevében köszönetet mondott mindazoknak, akik egész évben segítették munkájukat, és a választáson is támogatták őket. Majd megkezdődött az ünnepi műsor, elsőként a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola 5. osztályosai léptek színpadra. Előadták Charles Dickens Karácsonyi Ének című művét, a mű bemutatására Gondiné Főző Ildikó készítette fel a gyerekeket. Ezt követően a Kerényi György Művészeti Iskola kónyi tagozatának növendékei léptek színpadra. Merényi Lili, Nagy Bianka és Németh Vitéz Izabella az Ó, gyönyörű szép titokzatos éj című dalt adták elő zongorán, felkészítőjük Szabó Máté volt. Utána Kemeckzi Klára gitáros tanítványai következtek: Aller Bence az Ó, szép fenyő, Némethi Zsófia és Horváth Krisztina az Ó, Gyönyörű szép titokzatos éj című dalt adták elő. Czákó Anna Mária Bach Siciliano

című művét fuvolán játszotta el, zongorán kísért Szabó Máté, felkészítő tanár Szabóné Lőrinc Katalin. Végezetül Necruga: Notün című művét szaxofonon előadta Kovács Liliána, zongorán kísért Szabó Máté. A műsor következő fellépője az Erkel Ferenc Énekkar volt, akik Veér György vezényletével karácsonyi kórusműveket adtak elő.

Ezután került sor a Görcs Imre Díjak átadására, Görcsné Dr. Muzsai Viktória és Görcs Annamáriát, a Gimex Hidraulika Kft. társulajdonosai és egyben ügyvezetői ismertették az idei falunapon ismételt meghirdetett Görcs Imre Díj eredményét. Görcsné Dr. Muzsai Viktória a díj átadása előtt elmondta: „Görcs Imre 70 évvel ezelőtt 1949. május 30-án Kónyban látta meg a napvilágot. 30 éves koráig élt itt, de Győrbe költözésünk után is kónyinak vallotta magát, visszajárt szülőfalujába, és itt is pihen. Biztos elégedetten pillant most ránk onnét

fönről, hogy másodszor is átadhatjuk Kónyban a róla elnevezett díjat, melyet 2018-ban alapítottuk a cég fennállásának 25. évfordulója alkalmából, és tavaly, valamint idén is a falunapon hirdettük meg két kategóriában 17-25 éves fiatalok számára. Egyrészt olyan fiatalnak, aki a középiskolát befejezte és felsőoktatásban folytatja a tanulmányait, másrészt egy olyanak, aki befejezte az egyetemi tanulmányait. A díj egy egyszeri százezer forintos ösztöndíj és Lipovics János szobrászművész bronz emléklakettje, ami körülbelül hasonló értéket képvisel. Az idei esztendőben a kuratórium pályakezdő kategóriában Kiss Bence számára ítélte oda a díjat.”

A díjazott később így nyilatkozott magáról: „Győrben a Pattantyúsban végeztem gyengeáramú elektrotechnikusként, majd a Széchenyi István Egyetemen villamosmérnök, infokommunikáció szakirányon. Az összeget elektronikai eszközök beszerzésére költöm, mivel gyakran foglalkozom elektronikával hobbimként. Jelenleg a nyelvvizsgára készülök, ezután pedig itt a környéken szeretnék a szakmában elhelyezkedni.”

Egyetemi tanulmányai támogatására Horváth Levente Máté vehette át a Görcs Imre díjat, ő később ezt mondta magáról: „A Krúdyban vendéglátás-szervező, vendéglős szakirányt végeztem el 13. évfolyamon technikusként. Mivel a matematikával nem vagyok nagy barátságban, így a jogi karra felvételiztem. A díj összegéből az idei tételeimet vásárolok meg, Római jog 2., Alkotmányjog stb. Perpillanat a munkajog érdekel a legjobban, ebben is szeretnék dolgozni, de ha később összejön, szívesen lennék bíró vagy ügyész.”

A díjátadó után a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola énekkara lépett fel, vezényelt Varga Pálma karnagy. Az ő előadásuk után az időjárás miatt a Dísz térre tervezett gyertyagyűjtés, teázás, forralt borozás elmaradt, helyette az önkormányzat a Faluház előterében látta vendégül a helyieket.

Cs. G.

Köny SE szurkolói anketé

A **Köny SE vezetői és edzői** 2020. február 28-án hagyományteremtő szándékkal anketót tartottak azzal a céllal, hogy közvetlenebb kapcsolatot építsenek ki az egyesület és a szurkolók között. A rendezvényen szép számmal jelentek meg a csapat támogatói és az érdeklődő helyiek, így a vezetői és edzői beszámolók után érdekesítő és hasznos párbeszéd alakulhatott ki. Az eseményről összefoglaló jelleggel tudósítunk.

Elsőként az egyesület elnöke, **Soós Gergely** köszöntötte a megjelenteket, majd ismertette a rendezvény célját: „Szeretnénk, ha mindenki betekintést nyerhetne a Sportegyesület életébe, ha bőséges információkkal szolgálhatnánk csapataink jelenlegi helyzetéről, ha egymás kölcsönös segítségével tudnánk szebb jövőt teremteni egyesületünknek. Úgy gondoljuk, eddig is nyilvánosan működtünk, de olyan visszajelzéseket kaptunk, hogy igény lenne egy kötetlen beszélgetésre.” Ezután Soós Gergely röviden összefoglalta, mi történt a csapattal az új, fiatal elnökség 2016-os megválasztása óta eltelt években. A csapat 2017-ben a 14. bennmaradást érő helyen végzett, mégis a visszalépés és amellet döntöttek, hogy az addig nem nagyon létező utánpótlás-nevelésre fognak koncentrálni. A 2017-18-as szezonban 21 fővel meg is indult ez a munka, a nagycsapat pedig Horváth Ákos irányításával a 9. helyen végzett. „A 2018-19-es idénytől Varga Péter vezetőedző kezdte meg a munkát, és ekkor sikerült fiatal játékosokkal, tapasztalt régi és új arcokkal megerősíteni a keretet. Csapatunk a 7. helyen végzett, ami javuló tendenciát mutatott. Az idei idénynek nagy reményekkel vágtunk neki. Eleinte mindkét csapatunk teljes létszámmal tudott kiállni a mérkőzésekre, de sajnos az őszi szezon végére elfogytak játékosaink. Ez köszönhető volt a sérüléseknek, a hozzáállás, a motiváció hiányának és annak, hogy a fiatalok kevésbé tudták felvenni a bajnokság ritmusát.”

Kiss Richárd, a Köny SE titkára az egyesület anyagi helyzetéről beszélt. Elmondta, hogy sokan a nagy, államilag erősen támogatott akadémiákhoz hasonlítják őket, de ez nem jó. „Nem lehet elégszer elmondani: ez az egyesület a hatályos jogszabályoknak megfelelően működik, minden évben elszámolunk a kapott támogatásokkal az egyesület tagjainak, az önkormányzatnak, a NAV-nak és az MLSZ-nek is. Az erről készült kivonatok nyilvánosak, és meg lehet őket találni

a cégbíróság honlapján is. (...) Fontos elmondani azt is, hogy az egyesületi tagok és vezetők semmilyen juttatást nem kapnak,

társadalmi munkában végzik feladataikat. Természetesen a megbízott edzők megkapják a nekik járó fizetést. Kicsit részletezem egyesületünk bevételeit: Ilyen a TAO, amit a cégeknek mindenképp be kell fizetni, ha nem egyesületnek adják, akkor is, sőt 2,5 százalék adókedvezményt is kaphatnak a cégek. A TAO-ra pályázni kell, ezt az úgynevezett sportfejlesztési programot egy évvel előre le kell adni. Ha a pályázatot elfogadják, akkor lehet elkezdni TAO-t gyűjteni. Van aztán az SZJA 1 %-a, amit kizárólag felszerelésre költhetünk. Itt jegyzem meg, hogy a tavaly 107 ezer forintot kaptunk, így rajtam kívül csak 20 adózó gondolta úgy, hogy jó helyre kerül nálunk. Ez egy 130 igazolt játékost foglalkoztató egyesület esetében igen alacsony összeg. Van még jegybevételeink, melynek összértéke nem éri el a 100 000 forintot. Azt fontos kiemelni, hogy az egyesület az önkormányzattól kapja a támogatása nagy részét. Az anyagiakon felül vannak néhányan, akik munkájukkal segítik az egyesületet, szabadidejükből áldoznak a közösségért, nekik külön köszönjük, és reméljük a jövőben is számíthatunk rájuk. Azt is fontosnak tartom elmondani, hogy az előző két évben, ami pénzt a sportbálokban gyűjtöttünk egy busz beszerzésére, azt a számlánkon elkülönítettük a pályázati önerőre. De azt is tudni kell, hogy tavaly a megyében összesen 5 buszt nyertek. Sajnos a mi pályázatunk nem volt eredményes, ezért idén újra pályázunk.”

Máté Szilárd, az utánpótlásképzés vezetője a következőket mondta el a Bózsik-program sikereiről: „2017 őszén 21 fiatal labdarúgóval, 3 korosztályban, 3 felkészítő edzővel (Horváth Ákos, Nagy Péter és Jómagam) kezdtük el a közös munkát. Tavaszra már 4 korosztályt tudtunk versenyeztetni, ezzel teljesen lefedtük a Bózsik programot. Egy évvel később megduplázó-

dott a létszámunk, 42 fővel vágtunk neki a szezonnak, ekkor kapcsolódott be a szakmai munkába Baranyai Ádám, Kiss Miklós és Szalai Attila. A megnövekedett létszámnak köszönhetően a megyei U14 bajnokságba és három korosztállyal a megyei futsal bajnokságban is beneveztünk. Jó döntésnek bizonyult, hiszen mindkét szakágban bronzérmet szereztünk a nálunk magasabb osztályban szereplő csapatok ellen is megállva a helyünket. Az elmúlt 2,5 évben 2 alkalommal válogatott mérkőzésen közösen szurkolhattunk a magyar csapatnak, valamint népszerű focitábor szerveztünk a nyár elején. 2019. augusztusában 10 korosztályos csapatban közel 70 fővel vágtunk neki a következő évadnak, ami azt jelenti, hogy két év alatt megháromszoroztuk a létszámunkat és ez már komoly felelősséggel jár. Az edzői gárdához Jenei Alex (U16) csatlakozott, aki a tartalék csapat edzője is egyben, valamint Szalai Attila (U13-U17) mellett Nagy Szabolcs (U7-U11) foglalkozik a legkisebb kapuspalántákkal. A Bózsik programban 4 korosztályt, a megyei U14 és U16 mellett a megyei futsal bajnokságban már 4 (U11, U13, U15 és U17) csapatot indítottunk. 2020. februárjában így állunk: 75 igazolt aktív játékosunk van, melynek 70 %-a könyi. U14 csapatunk a 2. helyen áll a megyei bajnokságban, U16 csapatunk a 8. Az U11 megyei futsal döntőt játszik, itt a gólkirály Nagy Boldizsár 51 találattal. Az U13 szintén megyei futsal döntőt játszik, gólkirály Pécskai Levente 41 góllal. Az U15 csoportjában 2. helyezéssel nem jutott be a döntőbe, az U17 megyei futsal döntős, a gólkirály Füzi Ákos 47 góllal. Kijelenthetjük, hogy a Köny SE az utánpótlás jóvoltából újra felkerültünk a megye labdarúgásának térképére, számolnak velünk, hívnak minket különböző rendezvényekre és erre büszkék lehetünk.”

Horváth Ákos edző még annyit fűzött hozzá a vezetők által elmondottakhoz: „Győrtől Sopronig az összes NB-s csapat megkereste a játékosainkat, ígértek nekik sok mindent, de a gyerekek nem véletlenül nem mennek el. Illetve elértük, hogy sok játékos hozzánk igazolt, és ők vagy szüleik az egyesületet keresik meg. Konkrétan volt olyan játékos, aki azt mondta: ha nem igazolhat ide, akkor inkább abbahagyja a focit. Lényegében harc folyik a gyerekekért, és már nem csak a kifejezetten tehetségesekért, hanem mindért. Az eddig

elvégzett munkával pedig nagy előnyünk lesz a környékbeli települések csapataihoz képest.”

Ezután a szurkolói kérdésekre, hozzászólásokra került sor. Először Böröczky Kálmán szólalt meg: „Meg vagyok döbbenne, hogy itt ilyen kevesen vagyunk. Az a baj, hogy a kritizálók, reklamálók sokan vannak, de akik mellé állnának a csapatnak, azok nincsenek.”

„A kritizálók 90 %-a azt sem tudja – válaszolt Kiss Richárd –, hogy milyen színű kapufa van a pályán. A nagy részük onnan tudja, hogy egyáltalán van egyesület, hogy valakitől hallott valamit. Ezért szokott kis történetből nagy baromság kerekedni, és utána azt fújja mindenki.”

Csonka László a következőt kérte: „Azt látom Szilárd beszámolója alapján, hogy az utánpótlás jól kézben van tartva, de ezért kellene a nagycsapatot is rendbe szedni, hogy legyen motiváció a gyerekekben az oda való bekerülésre. Mert most azt látják: minek hajtsunk, ha a nagyok kapnak 5-6-7-et? Valahogyan őket is motiválni kellene. Ekkora faluban valami normális megoldással biztosan lehetne a vállalkozóktól TAO-pénzeket begyűjteni.”

„A TAO-pénzből nem lehet motiválni senkit, azt csak előre leírt utánpótlási célokra lehet költeni” - mondta Kiss Richárd, majd Soós Gergely folytatta: „Sok vállalkozó, még a könyvelők sem igazán tudják, ez hogyan működik, sőt a könyvelő legtöbbször azt mondja, hogy nem is foglalkozik vele, pedig még adókedvezményt is kapnának.” „Csak szerintem ezt Kónyban a vállalkozók 80%-a nem tudja”- reagált Csonka László. – „Van itt társas vállalkozás éppen elég, azokat össze kellene hívni, és beszélni velük, hogy van egy ilyen lehetőség. Sok helyen összehívták a vállalkozókat, aztán egy kötetlen beszélgetésben csak több kiderül. Meg annak is jó lenne egy ilyen találkozó, aki esetleg nem a TAO-n keresztül akarja támogatni az egyesületet.” A vezetőség egyet értett abban, hogy ez jó ötlet, meg is fogják valósítani.

Ezt követően Baranyai Ádám tett fel kérdést: „Én arra lennék kíváncsi, hogyan szeretné elérni az egyesület azt, hogy ne csak az utánpótlás játékosait tudja megtartani? Vannak, akik 5-6-10 éve itt fociznak, mert jó a hangulat, jó a haverság, de ez a csapat előbb-utóbb el fog fogyni.”

A kérdésre Kiss Richárd válaszolt: „Az utánpótlásnál talán annnyival lesz egyszerűbb a helyzet, hogy az új igazolási szabályok szerint minél tovább van itt egy gyerek, annál többert tudják elvinni. Tehát az a veszély, hogy ígérnek neki fűt-fát, és ingyen elviszik, nem áll fenn, mert több éve itt nevelődő gyerek után már sok pénzt kérhetünk. Ezzel kiküszöbölődött a veszélye annak, hogy elvigyük a jó képességű játékosokat.” Soós Gergely folytatta a választ: „Már mondtam, hogy nehéz tavasz elé nézünk, pedig a mostani keretünk a 4.-5. helyre alkalmas lenne, de csak

akkor, ha mindenki beáll a sorba. Sokaknál sajnos motivációhiány van, ezért nem tudunk kiállni megfelelő minőségű játékosokkal, több mérkőzésen is pont ez volt a probléma. Most mindenki felépült a sérüléséből, még a sértődéséből kellene néhánynak felépülni, és akkor minden rendben lenne.”

Varga Péter edző is felszólalt a kérdésben: „Ha egy játékos úgy jön el, hogy nincs motivációja, akkor már régen rossz, mert azt tanítani nem lehet. Sajnos el kell engedni azt, hogy mi volt régen, teljesen más világot élünk. Én ott vagyok Gyirmóton is nagyon sok gyerek között, most már három éve itt is, és látom, hogy van, aki nem is köszön, aki elmegy mellettem pedig ismer. Teljesen mások, a telefon, a számítógép a lényeg, meg a visszadumálás, nem jön, cserben hagyja a

csapatot. Az is probléma, hogy az utolsó 8 fordulóban a csapat 30%-a esett ki, éppen a csapat gerince. Ez rossz, mert a gerince mindig azt építi bele az edző, aki rutinos, akivel meccset lehet eldönteni. Akik pedig felnéznek, valamennyire hallgatnak rájuk, magukra maradtak, és onnantól, hogy nem jön eredmény, nagyon nehéz motiválni. Annyit elértünk, hogy ne sok góllal kapjunk ki, így azok a játékosok, akik még látnak egy kis fényt az alagút végén, kitarthatnak. A fiatalokat is be kell építeni, meggyünk tovább, tesszük a dolgunkat.”

Ezután még hosszabb vita alakult ki a motiváció kérdéséről, majd Aller Imre polgármester foglalta össze az önkormányzat álláspontját: „Elindult ez a dolog, és én azt mondom, ez legyen egy kísérlet, hogy tudunk-e Kónyban futballt csinálni. Most úgy van 75 gyerekünk, és úgy csinálják a korosztályos bajnokságot, hogy nincs előttük példaképpen a nagycsapat. Kérdés, hogy ez meddig megy így. A másik kérdés a pénz. Én továbbra is nagyon határozottan mondom: önkormányzati pénzből a játékos premizálást és vásárlást mindenki felejtse el. Ha itt nekiállunk pénzezni a nagycsapatnál, akkor az, aki becsülettel

végigcsinálta az utánpótlásban, belegyint egy nagyot, és igaza is van. Ez csak magán pénzekből mehet, és ha a fiatalok odaérnek, nekik is kell valami. Ezekkel a támogatókkal kapcsolatban viszont hadd mondjam el: harminc éve azt hallgatom: Én azért nem adok, mert éppen XY a sportvezető, az edző. Ha összehívjuk ezt a fórumot, azt kell megértetni velük, hogy itt becsületesen végzi mindenki a munkáját. Én meg is szeretném köszönni az edzőknek, vezetőknél a munkáját, hiszen mi nem is látjuk, napi szinten mit kell küszködniük, hogy minden feltétel adott legyen. Az önkormányzat továbbra is minden támogatást megad ehhez a munkához, de a motivációs dolgokat máshogyan kell megoldani.”

Csikai Gábor

2018-2019 Győr-Moson-Sopron Megyei U11 Futsal Bajnokság III. helyezett csapat:

Nagy Boldizsár, Lengyel Huba, Pécskai Csongor, Nagy Olivér, Nagy Kevin, Dömötör Ábel, Karácsony Dávid, Pátka Márk, Máté Balázs, Meleg Ádám, Dömötör Richárd, Szalai Áron, Szabados Márk, Alasztics Levente.
Felkészítő edzők: Nagy Péter, Horváth Ákos, Máté Szilárd.

2018-2019 Győr-Moson-Sopron Megyei U14 Labdarúgó Bajnokság Győri „B” Csoport III. hely:

Nagy Kristóf, Dömötör Zalán, Lengyel Botond, Nyári Patrik, Tóth Máté, Boda DominiK, Csonka Gergő, Horváth Martin, Trinkely Alex, Hollós Levente, Nagy Gergő, Kiss Márkó, Rebenek Milán, Szabó Adrián, Kocsis Márton, Kovács Roland, Horváth Richárd, Rácz Bálint, Sárközi Rómeó, Németh Flórián. Felkészítő edzők: Baranyai Ádám, Kiss Miklós, Máté Szilárd.

Óvodás „Ki mit tud” Kónyban

Idén harmadik alkalommal rendezte meg a kónyi Tündértavi Óvoda az óvodás Ki mit tud?-ot, és most is a megye sok részéből érkeztek a gyerekek és óvónők, hogy megmutathassák, milyen verssel, dallal, színdarabbal készültek. A rendezvény elején Tuba Csilla óvodavezető köszöntötte a megjelenteket, majd az óvoda középső csoportosai (Lampert Linda, Szalai Réka, Szabó Bella Laura, Csonka Borisz) tették ugyanezt, de immár rímekbe szedve. Őket az enesei Tündérkastély Óvoda nagycsoportosai követték, akik A szívtelen csiga címmel mutattak be mesedramatizálást. Ezután ismét a kónyiak (Nagy Bianka, Cszimadia Laura, Tóth Jázmin,

Csonka Léna, Lambert Zalán, Kiss Ábel, Nagy Balázs, Sági Ádám) következtek, akik a Szép korúak tancát vitték színpadra. Ugyancsak táncoltak a rábaszentmihályi óvodások gyerekdalok zenéjére, majd a nyúli Aranykapu Óvoda óvodásai következtek, akik verssel, énekkel és hip-hop tánccal készültek. A szünet előtti utolsó produkció az enesei Tündérkastély

Óvoda nagycsoportosaié volt, akik Libásdi játékfűzést mutattak be. A szünetben szendviccsel, süteménnyel üdítővel látták vendégül a fiatal „művészeket”. A második részt a Tündérkastély Óvoda Györsövényházi Tagóvodája nyitotta a Színek barátsága című mesedramatizálással, majd a Bősárkányi Tündérfátyol Óvoda középsősei következtek Höcögő

című műsorukkal. A II. Rákóczi Ferenc Katolikus Óvoda középső csoportosai énekes játékfűzést mutattak be, majd a fellépők sorát a Rábapatonai Katica Óvoda zárta „A pozsonyi sétaterén” című néptánc válogatással. A rendezvény végén minden fellépő emléklappal, kis ajándékkal és sok szép élménnyel gazdagodva térhetett haza.

Tuba Csilla, óvodavezető

Diáksportsikerek a kónyi iskolában

A kónyi iskola alsó tagozatos tanulói évtizedek óta sikeresen szerepelnek a Magyar Diáksport Szövetség által szervezett játékos versenyeken. Az idei esztendőben a megyei fordulón első, míg az országos elődöntőben hatodik helyezést értek el a helyi fiatalok. A remek eredményekről a versenyekre felkészítő tanítót, **Varga Katalint** kérdeztük meg.

„Ezt az országos felmenő versenyt a Magyar Diáksport Szövetség írja ki minden esztendőben. Először egy körzeti versenyen kell részt venni, melyet már évek óta itt Kónyban szervezünk meg, az önkormányzat támogatásával. Az önkormányzat csapatunkat minden évben külön jutalmazza, kirándulással, belépőjegyek támogatásával.

Ezen régebben több környékbeli csapat is részt vett, de mostanában már csak Kóny és Csorna csapata versenyez egymással. Ezt a forduló követi a megyei verseny, amelyre az összes körzeti versenyen részt vett csapat közül az első két helyezett jut tovább. Innét ismét két továbbjutó van az országos elődöntőre. Ezeken a megyei versenyeken konkrétan 2002 óta veszünk részt, és eleinte Beleden rendezték őket, de 2009 óta Kóny szervezi meg. Ebben a szervezőmunkában nagyon sok támogatást kapok a kollégáktól, akik sokat segítenek a versenyek lebonyolításában. Ez esetben természetesen nem csak a helyi kollégákra gondolok, hanem a környékbeli testnevelő tanárok is eljönnek, és például segítenek a versenybíráskodásban. Így itt is nagyon köszönöm a munkájukat. Ebből a fordulóból szerencsére általában első helyen szoktunk tovább jutni az országos elődöntőre, amiről viszont azt kell tudni, hogy itt már olyan komoly csapatok vesznek részt, mint például az idén a két szombathelyi sportiskola, melyek közül az egyik tavaly megnyerte az országos döntőt. Ennek köszönhetően a versenyek nagyon színvonalasak, és jól felkészülünk rájuk a gyerekekkel, akik egyébként ezt az egészet roppant módon élvezik is. Nyilvánvaló, hogy van egy komoly előkészület, mi is már szeptember-októbertől kezdünk edzeni. A versenyek előtt pedig már nem csak egy edzésünk van, hanem itt az országos elődöntő előtt például heti két-három, de van amikor több foglalkozást is kell tartani, hogy megfelelőképpen fel tudjuk készíteni a gyerekeket. Ezért aztán mindenképpen el kell mondanom, hogy ezt a versenyt nem egyedül csinálom, hiszen a csapatban 18 gyerek van. Nyilván a kezdetekben több gyereket mozgósítunk, és onnét válogatjuk ki a legjobbakat. Ez pedig csak úgy megy, ha a kollégáimmal összefogunk.

Kezdetekben Szamayné Marika volt az, aki rengeteget segített, ő volt a másik felkészítő, amíg nyugdíjba nem ment. Azóta pedig Somogyiné Vera segít ebben a munkában.”

Varga Katalin a verseny folyamatáról is beszélt nekünk:

„A versenyszámok a Diáksportszövetség által kiírt feladatokat tartalmazzák. Tízféle feladatot kell begyakorolni, amik között vannak gyorsaságiak, ügyességiak, a labdavezetéstől kezdve torna jellegűig, mint például a szekrényugrás, de vannak játékos feladatok is. Az országos elődöntőre már 20 feladattal kell készülni, és ebből nekünk ott a helyszínen 10-et sorsolnak ki”

– Mivel Varga Katalin lassan 20 éve készíti fel a gyerekeket a versenyekre, természetesen továbbra is szívesen folytatja ezt a tevékenységet.

„Igen, nagyon szívesen és lelkesen csinálom ezt. Úgy gondolom, a gyerekeknek is fontos. Egyrészt a sport nagyon jól össze tudja hozni őket, van egy erős közösségformáló ereje. Az egész csapat egy célért dolgozik, a gyerekek egymásért küzdenek, nem úgy, mint az egyéni sportágakban. Ráadásul játékos, tehát részben szórakoztató is, és mégis megmérettethetik magukat. Ez egyébként nekem is nagy élmény, hisz sokszor előfordul: olyan régi diákom jön oda hozzám, aki ezeken a versenyeken részt vett, és nagyon pozitív emlékei maradtak róla. Éppen a napokban történt, hogy a buszon egy már középiskolás korú volt tanítványom szólított meg azzal, hogy „jaj, Kati néni, micsoda jó volt a verseny.” Ebből is látszik: ez a verseny arra jó, hogy egészen kis korban megszerettesse már a sportot. Nem biztos, hogy emiatt választ magának mondjuk pályát valaki, de a későbbi sportszeretethez hozzá tud járulni, és az egészséges életmódra való nevelésben is fontos.”

Cs. G.